

บทนำ

“ท่านพ่อ ได้โปรดเถอะเจ้าคะ” หญิงสาวผู้หนึ่งกอดขาชายวัยกลางคนแน่น ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยคราบน้ำตา

“ฮี่ เป็นเพียงแค่นั้บตรีสาวของสาวใช้ เจ้ามีสิทธิ์เลือกด้วยหรือ” เสียงของหญิงวัยกลางคนพูดอย่างดูหมิ่น

“ท่านพ่อ ได้โปรดเถอะเจ้าคะ ข้าไม่อยากแต่งงานกับเขา” ฮวาเงินหญิงสาวในวัยยี่สิบปีเป็นนั้บตรีสาวที่เกิดกับสาวใช้ในจวน นางกำลังจะถูกส่งตัวไปแต่งงานกับท่านอ๋องผู้หนึ่งที่ขึ้นชื่อเรื่องความดีชขาดแทนน้องสาวที่เกิดกับฮูหยินใหญ่

“เงินเอ๋อร์ เจ้าก็รู้ว่าน้องสาวของเจ้าต้องดีเพียงใด” ขุนนางวัยกลางคนบิดาของฮวาเงินกล่าวอย่างจวนใจ จู่ๆ ท่านอ๋องก็โผล่ขึ้นกลางห้องพระโรงว่าต้องการแต่งงานกับนั้บตรีสาวของเขา ก็ไม่รู้ว่าเหมยเหยงไปต้องตาต้องใจท่านอ๋องตั้งแต่เมื่อไร ดิดก็แต่บตรีสาวคนรองมีคนที่ชอบอยู่ก่อนแล้ว เจ้าตัวคือรันถึงขั้นชู่จะฆ่าตัวตาย แล้วจะให้เขายอมได้อย่างไร คงจำต้องส่งนั้บตรีสาวคนโตไป

“เจ้าเป็นที่สาวคนโตก็ควรจะช่วยน้องสาวสิ” คำพูดของฮูหยินที่ยืนอยู่ด้านข้างยิ่งทำให้จิตใจของฮวาเงินมีตมกลงเรื่อยๆ

“ท่านพ่อเจ้าคะ บตรีสาวผู้นี้ไม่เคยติดกับท่าน หากน้องรองมีคนรัก

ข้าก็มีแล้วเช่นกัน แล้วเหตุใดท่านจึงเลือกให้ข้าเป็นผู้เสียสละอยู่เรื่อยไป” หญิงสาวโอดครวญด้วยความเสียใจ คนรักของนางคือบุตรชายของแม่ทัพประจำเมือง นางกับเขารู้จักกันโดยบังเอิญและตกหลุมรักกัน คนทั้งสองเฝ้ารอวันแต่งงานที่กำลังจะจัดขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าอย่างใจจดใจจ่อ แต่แล้วเหมือนฟ้าผ่าลงมา บิดาของนางส่งคนไปถอนหมั้นโดยไม่บอกนางสักนิด กว่าจะได้หมั้นหมายก็ยากแสนยาก ตอนนี้ความพยายามทั้งหมดกลับสูญเปล่าโดยสิ้นเชิง “ท่านพ่อ” สวาเดินส่งสายตาเรียกร้องขอความเป็นธรรมให้แก่ตนเองไปที่บิดา

“อย่างไรก็ตาม กำหนดการได้ถูกกำหนดแล้ว ที่เจ้าเตรียมงานแต่งงานมาก็เพียงแค่เปลี่ยนตัวเจ้าบ่าวเท่านั้น” คำพูดของบิดาดับความหวังที่ริบหรี่ของนางลงอย่างโหดร้าย “พาตัวนางไปพักพ่อน อีกสองวันก็จะถึงวันแต่งงานแล้วสภาพอย่างน้อย่าให้ผิงอ่องได้เห็นเสีย”

สิ้นคำสั่ง สาวใช้ที่รออยู่ก็เดินเข้ามาลากตัวคุณหนูใหญ่แห่งจวนขุนนางกรมยุติธรรมออกไปอย่างไร้ซึ่งความเคารพ คุณหนูใหญ่แล้วอย่างไร ก็แค่บุตรสาวที่เกิดกับสาวใช้ ไม่ได้มีค่าในสายตาของคนที่วัดกันด้วยชาติกำเนิดสักนิด

“ท่านที่เจ้าคะ เรื่องของเหยาเหยา...” เมื่อเสียงร้องไห้ของบุตรสาวคนโตเสียดหายไป ฮั่วฮูหยินก็รีบเข้าไปเรียกร้องผลประโยชน์ที่บุตรสาวคนรองของตัวเองจะได้รับในทันที คนที่เหมยเหยาหลงรักก็อยู่แท้จริงแล้วก็คือบุตรชายของท่านแม่ทัพอดีตคู่หมั้นของพี่สาวตัวเองนั่นเอง นางหรือสู้อย่างยามดิ่งตันมาก็ตั้งหลายปีจนหน้าเด็กสวาเดินเกือบจะยี่สิบอยู่รอมร่อ ในที่สุดก็ไม่อาจจะตัดทอนได้อีกต่อไป ใจหนึ่งก็คิดว่ารอให้สวาเดินแต่งงานก่อนแล้วค่อยหาทางให้เหมยเหยาแต่งงานตามเข้าไปอีกคน ทว่าตอนนี้สวาเดินต้องไปแต่งงานกับผิงอ่องในรัชกาลก่อน บุตรสาวของนางก็จะได้แต่งงานกับบุตรชายแม่ทัพ แม้ว่าตำแหน่งอ่องจะดูมีฐานะมากกว่าในสายตาของนาง แต่ในเมื่อบุตรสาวเลือกแล้ว มารดาก็จะต้องหาหนทางทำให้บุตรสาวมีความสุขให้ได้

“เรื่องของเหยาเหยาออกไปอีกสักพักเถอะนะ” ฮั่วเสียนคังขุนนางชั้นสามกรมยุติธรรมลูบหน้าผากตัวเองด้วยความเหนื่อยล้า บุตรสาวคนโตของเธอที่จริงก็เป็นเด็กดีมาโดยตลอด ที่เขายึดการแต่งงานของนางออกไปส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะซูหยินใหญ่ อีกส่วนหนึ่งก็เพราะตนเอง ใช้นางจะไม่รู้ว่าชีวิตของนางไม่ต่างจากสาวใช้ ดีไม่ดีสาวใช้ของซูหยินใหญ่มิหน่ามีตากว่ามาก เพียงแค่ฐานะของมารดาที่ต่ำพออยู่แล้ว นี่ยังเกิดมาเป็นบุตรสาวที่เกิดจากสาวใช้ อุ้นเตียงจะไปมีค่าอันใดอีก จะให้ไปบอกฝ่ายชายซึ่งเพิ่งถูกยกเลิกงานแต่งงานที่คนทั้งคู่เฝ้ารอมาเกือบสี่ปีแล้วเสนอบุตรสาวจากซูหยินใหญ่ไปแทน เขายังไม่ขวยญาติถึงเพียงนั้น รอให้ผ่านการแต่งงานของสวาเงินไปเสียก่อนนี่ยังไม่สาย บุตรสาวคนรองเพิ่งจะอายุเพียงสิบเจ็ดปีเท่านั้น

“ท่านแม่ เหตุใดข้าต้องเจอกับเรื่องเช่นนี้” สวาเงินถูกขังอยู่ในห้องนอน ของตัวเอง ภายในห้องไม่ได้มีเครื่องเรือนชั้นดี ไม่มีกลิ่นเครื่องหอม เตียงก็เป็นเพียงเตียงไม้ปูพูกคลุมด้วยผ้าเนื้อเรียบธรรมดาเท่านั้น หญิงสาวร้องไห้ให้แก่ความยุติธรรมกับป่ายวิญญูณของมารดา

ตั้งแต่เด็กจนโตสวาเงินไม่เคยได้รับการปฏิบัติอย่างสมฐานะคุณหนูใหญ่ประจำจวนขุนนางเลยสักครั้ง ทว่านางก็ไม่เคยสนใจ ขอแค่มิที่กินที่นอนก็เพียงพอแล้ว มารดาของนางก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดมากเกินไปให้นางได้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือร่วมกับคุณนุรองเท่านั้น หรือบางครั้งถึงกับก้มศีรษะให้ฮั่วซูหยินเพื่อให้นางได้ออกไปเที่ยวเล่นด้านนอกในฐานะสาวใช้ของน้องสาวร่วมบิดา หลังจากนางเห็นมารดาต้องก้มศีรษะคุกเข่าให้ซูหยินใหญ่ดูถูกอยู่ครั้งหนึ่ง นางก็ไม่เคยบอกมารดาว่าอยากออกไปเที่ยวเล่นที่ไหนอีกเลย มารดาของนางไม่อาจผ่านฤดูหนาวปีนั้นไปได้ เด็กสาวในวัยสิบสี่ปีต้องสู้ทนผ่านความลำเอียงภายในบ้านอย่างเดียวตาย ร้องไห้กอดป่ายวิญญูณของมารดาก็หลายครั้ง แต่นางก็ยังเติบโตมาได้อย่างราบรื่น

สวาเงินเคยพยายามเรียกร้องส่วนแบ่งของตัวเองอยู่หลายครั้ง ทั้ง

ห้องพักที่ดีและเหมาะสมกับอายุของนาง ทั้งเสื้อผ้าที่พอจะสวมออกไปพบปะผู้คน ทั้งอาหารที่เหมาะสมจะให้คนกิน บางสิ่งก็ได้มาอย่างง่ายๆ บางสิ่งก็ได้มาอย่างยากยิ่ง ‘หย่งเซ็ง’ ชายคนรักของนาง นางกับเขาพบกันด้วยความบังเอิญ และตกหลุมรักกันอย่างไม่คาดฝัน ในวัยสิบหกปีฝ่ายชายก็มาสู่ขอนาง เขาสัญญาว่าที่จวนแม่ทัพจะไม่มีการร้างแค้นนางอีก การแต่งงานถูกเลื่อนออกไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า ด้วยฝีมือของฮั่วฮูหยิน มารดาของน้องสาวร่วมบิดา จนในที่สุดก็ไม่อาจเลื่อนได้อีกต่อไป นางไม่คิดว่าอีกเพียงไม่กี่เดือน ทุกสิ่งที่นางและหย่งเซ็งสู้ร่วมกันฟันฝ่ามาจะสูญเปล่าไปในพริบตา

“พี่หย่งเซ็ง ข้าไว้ราวสนากับท่านแล้ว” ฮวาเจินสะอื้นให้อย่างไร้เรี่ยวแรงสุดท้ายความรักที่นางเฝ้ารอก็ไม่มีวันมาถึง

“คุณหนูใหญ่อาหารเย็นเจ้าคะ” สาวใช้ซึ่งทำหน้าที่ตั้งเตียงยกถาดอาหารขนาดใหญ่เข้ามาในห้องโดยไม่มีการขออนุญาต นางกระแทกถาดลงบนโต๊ะอย่างแรง แล้วก็เดินออกไปโดยไม่พูดสิ่งใดอีก

ฮวาเจินลุกขึ้นจากพื้นหินที่ทั้งเย็นทั้งแข็งเดินลากขาที่ภายใต้กระโปรงเต็มไปด้วยรอยข้ำ นางคุกเข่าอยู่หน้าห้องฮั่วฮูหยินทั้งวันก็ไม่ได้ผล กอดขาบิดาร้องไห้ก็ไม่ได้ผล สิ่งที่เห็นผลมีเพียงรอยข้ำที่หัวเข่าเท่านั้น ฮวาเจินเหม่อมองอาหารในถาดที่มีปริมาณมากกว่าปกติ และทุกสิ่งล้วนเป็นของดีของดีที่ขนาดมารดานางก้มศีรษะก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้แม้แต่หมอง

“ท่านแม่ ข้าจะทำอะไรดี ทำไมท่านถึงได้จากไปไวเหลือเกิน” หญิงสาวน้ำตาไหลอาบข้างแก้มเป็นทาง นางนั่งลงบนเก้าอี้ มือขวาจับตะเกียบมือซ้ายยันขอบโต๊ะ ทุกกิจกรรมไปอย่างเชื่องช้า ฮวาเจินค่อยๆ กินอาหารโดยกินเพียงผักต้มสองสามคำคู่กับข้าวเท่านั้น อาหารดีแล้วอย่างไร นางที่กินแต่ข้าวสวยกับผักต้มง่ายๆ มาโดยตลอด กินสิ่งเหล่านี้เข้าไปก็มีแต่จะทำให้ปวดท้องเพราะอาหารไม่ย่อยเท่านั้น ไม่รู้ว่าปานนี้หย่งเซ็งจะรู้ข่าวแล้วหรือยัง

“ท่านแม่ ท่านได้พูดเรื่องของลูกกับพี่หย่งเซิงแล้วหรือยังเจ้าคะ”

หญิงสาววัยสิบเจ็ดในชุดกระโปรงผ้าเนื้อดีโล่สีชมพูบานเย็น ใบหน้าแต่งแต้ม
ชาดสีอ่อนดูน่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด

“เหยาเหยาของแม่” ฮั่วฮูหยินยิ้มกว้าง อ้าแขนให้นุตรสาวเข้ามากอด
อ่อน

“ท่านแม่ยังไม่ได้ตอบลูกเลยนะเจ้าคะ” เหม่ยเหยาอดอ้อนมารดาของ
ตัวเอง

“แม่พูดให้เจ้าแล้ว แต่พ่อของเจ้าบอกให้รอไปอีกสักพัก” ฮั่วฮูหยิน
ยิ้มอ่อนโยนพลางลูบศีรษะบุตรสาวด้วยความรักใคร่

“นี่คงไม่ใช่ว่าพี่หย่งเซิงปฏิเสธหรอกนะเจ้าคะ” เหม่ยเหยาส่งสายต
น่าสงสารไปให้มารดา

“ไม่ใช่แน่นอน เพียงแต่พ่อของเจ้าเห็นว่าเพิ่งจะบอกยกเลิกงานหมั้น
ของพี่สาวเจ้าไปไม่นาน จึงยังไม่เหมาะที่จะพูดต่อ” ฮั่วฮูหยินพูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “อีกอย่าง เจ้าออกจะน่ารักน่าเอ็นดูขนาดนี้ หย่งเซิงจะปฏิเสธเจ้าได้
อย่างไร” ฮั่วฮูหยินขี้แค้นของบุตรสาวเบาๆ

“แล้วจะให้ลูกรออีกถึงเมื่อไหร่หรือเจ้าคะ ลูกกลัวว่าจะต้องรอนาน
เหมือน...เหมือนนางลูกสาวใช้นั้น” แม่แต่คำว่าพี่สาวเหม่ยเหยายังไม่อยากเอ่ย
ออกมา

“ไม่นานหรอก รอให้นางลูกสาวใช้นั้นแต่งกับผิงอ๋องให้เรียบร้อย แล้ว
แม่จะรีบไปบอกให้พ่อของเจ้าจัดการเรื่องนี้ทันที” มารดาส่งยิ้มให้นุตรสาว

“สัญญาะเจ้าคะท่านแม่” เด็กสาวยิ้มตอบ

“เจ้าไม่สนใจผิงอ๋องจริงๆ หรือ ตำแหน่งของเขาสูงกว่าหย่งเซิงอีกนะ”
สองแม่ลูกกอดกันอยู่พักหนึ่งฮั่วฮูหยินก็ถามขึ้นอย่างอดไม่ได้

“ท่านแม่เจ้าคะ ท่านอ๋องคนนั้นน่ากลัวจะตาย ตอนลูกเห็นเขาใน
งานเลี้ยง ลูกก็รู้สึกขนลุกไปทั้งตัวแล้ว คนที่เอาแต่ทำหน้านิ่งๆ แบบนั้น ไม่รู้
จิตใจจะเย็นชาเหมือนหน้าตาหรือเปล่า” เหม่ยเหยาวิจารณ์ท่านอ๋องตามความ

คิดของตนเอง

“จริงของเจ้า ท่านอ่องคนนั้นแปลกนัก ตำแหน่งสูงแต่กลับไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ พระชายาก็ไม่มี หน้าตาก็มีอยู่หน้าเดียว เรื่องทำงานหรือปกครองว่าไพร่ก็ล้วนแต่เด็ดขาด หากเจ้าแต่งงานออกไปคงจะต้องอยู่แต่ในจวน เอาแต่สิ่งเกตุอารมณ์สามี่เป็นแน่” เมื่อพูดจบ ฮั่วสูฮยินก็ล้มเลิกความคิดที่จะเกลี้ยกล่อมบุตรสาว ตำแหน่งสูงแล้วอย่างไร หากไม่ได้อยู่กับคนที่รัก จิตใจก็เหมือนตายไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“ใครๆ ต่างก็เรียกเขาว่าปิงอ่อง” เหม่ยเหยาหัวเราะคิกคัก “ตำแหน่งเขา คือผิง¹ อ่อง แต่เพราะไปหน้าเขินซาทุกคนก็เลยแอบเรียกกลับหลังว่าปิง² อ่อง”

“บุตรสาวคนนี้นี่ เจ้าไปสนใจเรื่องซุบซิบเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน อย่าได้เอาไปพูดให้ใครฟังเชียว” มารดาเคาะศีรษะบุตรสาวเบาๆ เป็นการตักเตือน

“ท่านแม่ก็หัวเราะชอบใจเหมือนกันนั่นแหละเจ้าคะ คิกๆ” เสียงหัวเราะราวกับกระดิ่งเงินของบุตรสาวทำให้มารดาอดที่จะหัวเราะตามมิได้

ฮวาเงินถูกขังอยู่ในห้องนอนสองวันเต็มๆ ในที่สุดก็ลวงเข้าสู่วัง

แต่งงานของนางอย่างรวดเร็ว

“ท่านพ่อ” ฮวาเงินยืนหันหน้า อยู่กลางห้อง นางส่งสายตาดาลัยอวาร์ณไปที่บิดาอย่างไร้ความหวัง

“ข้าจะให้ทางเลือกแก่เจ้า เจ้าจะยอมเข้าพิธีแต่โดยดีหรือไม่” ฮั่วเสียนคังถามบุตรสาวที่เขาไม่ต้องการ

ฮวาเงินส่ายหน้าทั้งน้ำตา นางไม่อยากแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก

“จับนางกรอกเหล้า” ขุนนางแซ่ฮั่วกล่าวอย่างไร้เยื่อใย เหล่าสาวใช้ที่มามีด้วยกัน คนหนึ่งจับหญิงสาวตรงหน้าให้คุกเข่า อีกคนยึดแขนนางไว้ราวกับ

¹ ผิง (平) แปลว่า รักสงบ

² ปิง (冰) แปลว่า น้ำแข็ง

นักโทษ อีกคนอุ้มไหสุราเข้ามาพร้อมกับจอกใบเล็กหนึ่งใบ เมื่อสาวใช้ที่ดูแลห้องครัวที่สุตรับจอกที่มีสุราเต็มจอกสาวทำใ้กลั้เข้ามา ฮวาเงินก็ถูกบังคับให้เปิดปากโดยต่อต้านไม่ได้

สุราจอกแล้วจอกเล่าสลายสติของนางที่มีมือฟูไปอย่างช้าๆ จากเดิมที่ถูกบังคับอย่างไรนางก็จะไม่เข้าพิธีเคารพฟ้าดินเด็ดขาด หากเป็นเช่นนี้ แม้แต่แรงยืนยังไม่มี แล้วนางจะมีแรงขัดขืนได้อย่างไร

“พอแล้ว!” เสียงตะโกนของบิดาราวกับดังมาจากที่ไกลแสนไกล ประโยคถัดไปนางก็จับใจความใดๆ ไม่ได้อีกเลย

“เกิดนางตายเสียก่อนจะกลายเป็นผิดพลาดได้ ถ้าจะให้ตายก็ไปตายในท้องหอ” ชายสูงวัยสั่งสาวใช้รอบข้างที่ดูเหมือนจะลงมือรุนแรงเกินไปให้หยุดมือ “เปลี่ยนเสื้อผ้านางเป็นชุดเจ้าสาว ปิดผ้าคลุมหน้าให้เรียบร้อยเสีย อีกเดี๋ยวขบวนเจ้าสาวจะมาแล้ว”

ฮวาเงินไม่รู้สิ่งใดอีก ใครจะจับนางวางไว้ตรงไหนนางก็อยู่ตรงนั้น ใครจะพุงนางเดินไปที่ใดนางก็ไปตามทางนั้น หญิงสาวถูกส่งตัวขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวอย่างง่ายดาย แม้คือผู้ทำพิธีกระซิบกระซาบบางอย่างกับสาวใช้ที่มาส่งคุณหนูใหญ่ของตนเอง เมื่อตกลงกันได้ เงินหนักอึ้งก็ถูกส่งเข้าไปในแขนเสื้อของอีกฝ่าย แม้คือวัดน้ำหนักของถุงในแขนเสื้อแล้วก็ยิ้มว่า

“เคลื่อนขบวนได้” เมื่อเสียงแหลมแสบหูของแม้สื่อดังขึ้น เหล่าชายฉกรรจ์ก็ยกเกี้ยวเจ้าสาวออกเดินไปตามทางที่ได้เตรียมไว้พร้อมเพรียงกัน

สมชื่อผิงอ่องผู้รักสงบ ขบวนเจ้าสาวเรียบง่ายไม่ต่างจากงานแต่งงานของครอบครัวผู้มีอันจะกินทั่วไป มีเพียงเกี้ยวเจ้าสาวมารับตัวเจ้าสาวที่จวนขุนนางชั้นสามแล้วก็มุ่งตรงไปยังจวนอ่องเท่านั้น เส้นทางที่ใช้ก็เป็นเส้นทางธรรมดาไม่ได้แห่เกี้ยวรอบเมืองแต่อย่างใด ยิ่งดูสินเจ้าสาวที่มีเพียงหีบเดียวก็ยิ่งทำให้ขบวนแห่ดูธรรมดาจนไม่อาจจะธรรมดาไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

ฮวาเงินพยายามประคองสติแต่ก็ยากแสนยาก เกี้ยวที่โคลงไปโคลงมา

ทำเอานางแทบหนึ่งไม่อยู่ นางอยากจะร้องตะโกนออกไปให้คนช่วยเหลือเกิน แต่ ลำคอของนางกลับแห้งผากไปหมด *ช่วยด้วย พี่หญิงเซ็ง ช่วยข้าด้วย* หญิงสาว โอดครวญอย่างสิ้นหวังอยู่ในใจ ขอเพียงแค่อภัยให้ได้ ขอเพียงแค่อภัยให้ได้ เท่านั้น... ทว่าต่อให้นางขยับตัวตอนนี้ได้ก็คงจะสายเกินไป ขวบนเจ้าสาวมาถึง หน้าจวนอ่องเสียแล้ว

“นายท่านทั้งหลาย พอดีว่าเจ้าสาวตื่นเต้นจนเดินแทบไม่ไหว ข้าจะให้ คนของข้าช่วยพยุงนางเข้าพิธี คงจะไม่มีใครทำอะไรหรอกนะ” แม่สื่อโหมกพัด พลองหัวเราะเสียงแหลม เมื่อไม่เห็นว่าการในนางนทกท้วง หรือต่อให้มี นางก็ไม่สนใจสายตาคอนอื่นเท่าไรนัก ไม่เช่นนั้นนางคงทำอาชีพนี้ไม่ได้ เจ้าสาว ที่โดนบังคับให้แต่งงานเชื่อว่าจะมีหญิงสาวผู้นี้เป็นคนแรกเสียเมื่อไร เพียงแต่ว่า แต่งเข้าจวนอ่องแบบนี้ก็น่าหนักใจอยู่ที่เดียว ยิ่งท่านอ่องขึ้นชื่อทั้งเรื่อง เทียงตรงและเด็ดขาด ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ถ้าเกิดผิงอ่องรู้ตัวว่าโดนสลับเจ้าสาว เจ้าสาวคนนี้จะเป็นอย่างไบบ้าง

กลางโถงพิธี เจ้าบ่าวในชุดแดงมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่สามารถบอกได้ว่า รู้สึกดีหรือไม่ดีกับการแต่งงานครั้งนี้กันแน่

“ท่านอ่อง เจ้าสาวมาถึงแล้วพะยะค่ะ” พ่อบ้านกัมศิระชะรายางานกับ ผิงอ่องเจ้าของจวน

“อย่างนั้นก็เริ่มพิธีเลยก็แล้วกัน” หวงหยินเยี่ย ตำแหน่งผิงอ่อง อ่อง ผู้รักสงบจากรัซกาลก่อน เจ้าของฉายาอ่องน้ำแข็งผู้มีหน้าเดียวตลอดชีวิต ชายหนุ่มวัยสามสิบหกปีพยักหน้าเล็กน้อยให้เริ่มพิธีได้

ฝ่ายผู้ทำพิธีที่ลอบมองสีหน้าและท่าทางของผู้ว่าจ้างอย่างไม่วางตา เมื่อ เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าก็รีบเข้ามายืนในตำแหน่งที่ตั้งใจไว้

ผู้ทำพิธีอยู่ในตำแหน่งแล้ว เจ้าบ่าวก็อยู่ในตำแหน่งแล้ว เมื่อเจ้าสาวถูก แม่สื่อพาตัวเข้ามา ตัวเจ้าสาวยังมีลูกมือสาวของแม่สื่อพยุงตัวเข้ามาอีกด้วย ผู้ร่วมพิธีที่พอจะเคยเห็นพิธีแต่งงานลักษณะนี้มาบ้างต่างก็ลอบมองหน้ากัน ไม่กล้ากล่าวสิ่งใด ได้แต่คิดว่าใครกันที่กล้าทำเรื่องเช่นนี้ ถ้าเป็นกับขุนนางเช่น

สักคนก็คงไม่เป็นอะไรนัก แต่กับท่านเองที่ขึ้นชื่อเรื่องจัดการอะไรเด็ดขาด จะไม่เป็นการแยในภายหลังหรือ ใครทำอะไรก็รับกันไปเองก็แล้วกัน พวกเขานั่นแค่มาร่วมยินดีเท่านั้น

“ผิงอ่องเพคะ พอดีว่าเจ้าสาวรู้สึกยินดีจนทรงตัวไม่อยู่ อย่างไม่ให้คนของหม่อมฉันช่วยพุงนางเข้าพิธีเถอะนะเพคะ” แม่สื่อถุ่มมือยิ้มประจบ เมื่อเห็นว่าท่านเองไม่ได้มีท่าทีอะไรตอบกลับมา ก็รีบพงกศีรษะส่งสัญญาณให้ผู้ทำพิธีโดยไม่สนใจสายตาดำทมิฬหรือหวั่นใจของคนรอบข้าง

“บ่าวสาวค่านับฟ้าดิน” เจ้าบ่าวหน้าหนึ่งก้มศีรษะลงช้าๆ แล้วก็เงยหน้าขึ้นโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง เจ้าสาวที่ถูกพุงตัวอยู่ก็ก้มศีรษะตาม ส่วนสีหน้าของนางที่ซ่อนไว้ใต้ผ้าปิดหน้าสีแดงล้วนไม่มีใครเห็น

“บ่าวสาวค่านับบรรพบุรุษ” ไม่ต่างจากครั้งแรก เจ้าบ่าวหน้าหนึ่งก้มศีรษะลงแล้วเงยหน้าขึ้น เจ้าสาวตัวอ่อนก้มศีรษะลงแล้วเงยหน้าขึ้น

“บ่าวสาวค่านับกันและกัน” เมื่อเจ้าบ่าวหันมาทางเจ้าสาวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะกลับมาทำหน้าที่เช่นเดิม เจ้าสาวถูกจับหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับเจ้าบ่าวอย่างช้าๆ ลูกมือสาวที่หันได้เห็นสีหน้าของท่านเองก็รู้สึกกลัวจนหน้าซีดขาว เมื่อครู่ใช้คนตรงหน้ามีโทษหรือไม่ แต่ถึงขั้นนี้แล้วจะอย่างไรก็ต้องทำให้พิธีเสร็จสิ้นให้ได้ เจ้าสาวค่อยๆ ก้มศีรษะลงอย่างช้าๆ ก่อนจะกลับมายืนตัวตรงเช่นเดิม

“ส่งตัวเจ้าสาวได้” พิธีแต่งงานจบลงไปด้วยความโล่งอกของผู้ทำพิธีและแม่สื่อ หลังจากงานนี้แล้วพวกนางควรจะหลบหน้าไปพักผ่อนที่นอกเมืองสักพักเสียแล้ว

ฮวาเดินรู้สึกตัวเป็นระยะๆ นางพอจะรับรู้ได้บ้างว่าตัวเองผ่านพิธีค่านับฟ้าดินมาแล้ว และอยากจะบอกท่านเองผู้เด็ดขาดเหลือเกินว่านางไม่ใช่เจ้าสาวของเขา แต่สติของนางไม่สามารถรั้งอยู่ได้ยาวนานพอ

“เอาอย่างไรต่อดีเจ้าคะนายหญิง” ลูกมือสาวของแม่สื่อที่พุงตัวฮวาเดินมาตั้งแต่เริ่มพิธีถามอย่างหวาดๆ

“ก็วางนางนอนลงบนบนเตียงนั้นละ” แม่สื่อชี้พัดของตัวเองไปบนเตียงไม้หลังใหญ่ที่มีผ้าสีแดงปักลายมงคลคลุมอยู่

“เจ้าค่ะฯ” ลูกมือสาวพยักหน้าอย่างรวดเร็ว

“รีบๆ เข้า ทำให้เสร็จๆ จะได้รับกลับกันเสียที” แม่สื่อพูดด้วยความกังวลใจ ทำให้กันหนอ หญิงสาวผู้นี้ถึงได้ตั้งตาคอยที่จะเห็นงานแต่งงานนัก ถ้านางสาวว่านี่อีกสักสิบปีสิบปีแล้วได้แต่งงานกับท่านองค์สักคนคงจะดีไม่น้อย แต่ขออย่างเดียว อย่าได้เป็นองค์น้ำแข็งคนนี้เลย คิดได้ตั้งนั้นแล้วก็ให้ผ่านไปไม่ได้ใส่ใจจะค้นหาคำตอบ เมื่อเห็นว่าเจ้าสาวนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง แม่สื่อกับลูกมือสาวก็เดินออกไปจากห้องหอ

เวียนหัว หนี่...จะต้องหนี่ ชาวเงินพยายามขยับร่างกาย แต่ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากมายนัก ด้วยจำนวนสุราที่บิดาจับกรอกปากทำให้ร่างกายของนางไม่ตอบสนองต่อสิ่งใดทั้งสิ้น *อึดอัดเหลือเกิน...*

ครีตตด เสียงเลื่อนเปิดประตูไม้ตั้งขึ้นพร้อมกับร่างชายหนุ่มในชุดแดงหยินเยี่ยเดินเข้ามาในห้องหอเมื่อรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติตอนผ่านพิธีคำนับฟ้าดิน เขาเดินเข้ามาใกล้เตียงนอนตรงจุดที่ชาวเงินนอนอยู่ ก่อนเอื้อมมือไปเลิกผ้าคลุมหน้าออก

ชาวเงินรู้สึกเหมือนได้รับอากาศบริสุทธิ์ ความอึดอัดในตอนแรกจึงผ่อนคลายลง ส่งผลให้นางไม่อาจต่อต้านความมึนงงได้อีกต่อไป ดวงหน้าของหญิงสาวที่ไม่ได้แต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ เปิดเผยใบหน้าที่นวลเนียนใสกระจ่างให้ท่านองค์หนุ่มได้เห็น

หยินเยี่ยค่อยๆ ก้มหน้าลงไปใกล้ใบหน้าของนาง ก่อนสูดจุมูกดมกลิ่นบางอย่างที่ออกมาจากหญิงสาวซึ่งนอนไม่ได้สติ สุรา...เขาขมวดคิดด้วยความสงสัย ทว่าก็กลับเข้าสู่ความสงบอย่างรวดเร็ว เอาไว้รอนางตื่นค่อยๆ จับมาคาดคั้นก็ยังไม่สลาย เมื่อชายหนุ่มเห็นว่าไม่มีสิ่งใดจะทำได้อีกก็ดับไฟบางส่วนในห้อง ก่อนจะกลับออกไปยังห้องโถงพิธีเพื่อติดต่อกับผู้มาร่วมงานต่อไป

หนึ่ง

ฉวีอ่องฉวีแสนประหลาด

ย่างเข้ายามเงิน³

“อ้อ” ฮวาเงินค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ ทั้งห้องสว่างไสวไปด้วยแสงอาทิตย์
ที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่างตรงปลายเตียง

สวบสวบ! เสียงเสียดสีของผ้าปูที่นอนดังขึ้นเบาๆ ที่ด้านซ้ายเรียกความ
สนใจจากหญิงสาว ฮวาเงินหันไปตามทิศทางของเสียงด้วยความงัวเงีย แต่เมื่อ
เห็นว่าคนที่ทอดกายนอนอยู่ข้างๆ เป็นใคร นางก็ตกใจจนแทบสิ้นสติ

“ท่าน...ท่านอ่องเพคะ” ฮวาเงินเรียกตำแหน่งของอีกฝ่ายเสียงสั่น ก่อน
รีบหลบตาลง

“เรียกชื่อว่าหยินเยี่ย” หยินเยี่ยนอนตะแคงตัวเท้าแขนข้างศีรษะ สายตา
จับจ้องหญิงสาวไม่วางตา “เจ้าเป็นใคร”

“หม่อม...หม่อมฉันเป็นบุตรสาวของขุนนางกรมยุติธรรมชั้นสามฮั่ว-
เสียนคัง” ฮวาเงินเอ่ยชื่อตำแหน่งและชื่อแซ่ของบิดา แม้น้ำเสียงจะฟังดู
สิ้นสะท้านอยู่บ้างแต่ก็พูดได้อย่างถูกต้องชัดเจน “หม่อมฉันชื่อฮวาเงินเพคะ
ท่านอ่อง” หญิงสาวไม่กล้าสบตาคนตรงหน้า

“ข้าไม่ยกจะรู้ว่าฮั่วเสียนคังมีบุตรสาวอยู่อีกคน” หยินเยี่ยเอ่ยเสียงเรียบ

---

³ ยามเงิน คือเวลาตั้งแต่ 07.00 - 08.59 น.

จิตใจของฮวาเงินเหมือนตกไปอยู่ที่พื้น

“หม่อมฉันเป็นบุตรที่เกิดกับสาวใช้ภายในจวน ท่าน...ท่านพ่อจึงไม่ได้แนะนำให้ใครรู้จักพะคะ” ฮวาเงินตอบอย่างหวาดๆ นางเป็นบุตรสาวที่บิดาไม่ต้องการ

“อืม” เมื่อคนตรงหน้าตอบรับในลำคอแล้วก็ไม่ได้พูดสิ่งใดต่อ แต่ก็ไม่ได้เคลื่อนไหวไปไหน ยิ่งคงนอนตะแคงตัวมองนางอยู่อย่างนั้น ฮวาเงินนึกอยากจะทำผิดตัวหนีแต่ก็ไม่กล้าพอ ถ้านางต้องค้างแข็งอยู่ที่นี่ อีกไม่นานแขนซ้ายของนางคงจะหมดความรู้สึกแน่ๆ ในขณะที่รวบรวมความกล้าเพื่อจะเปลี่ยนท่านนอนอยู่นั่นเอง ชายหนุ่มก็พูดกับตัวเองเบาๆ “อืม บุตรสาวของคุณนางแซ่ฮั่ว ข้าพูดเช่นนั้นจริงๆ เสียด้วย” หยินเยี่ยพยักหน้าขึ้นลงทั้งๆ ที่แขนยังเท้าศีรษะอยู่

“ท่านอ่องว่าจะไรนะพะคะ” ฮวาเงินได้ยื่นท่านอ่องกล่าวถึงตัวเองจึงซ้อนตาค้นมองที่คางของเขอย่างกล้าๆ กลัวๆ

เมื่อหยินเยี่ยคิดในใจอยู่สักพัก พลังก็เอามือข้างที่ว่างเช็ดคางของคนตรงหน้าขึ้นมาให้สบตากับตัวเอง ฮวาเงินที่โดนบังคับให้เหยงหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัวตกใจจนดวงตาเบิกกว้าง อาจจะเป็นเพราะแสงทองของอาทิตย์ยามเช้าอาบไล้ใบหน้าของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวรู้สึกตาพร่าไปชั่วขณะ

“เจ้าว่าข้าหน้าตาดีหรือไม่” คำถามของท่านอ่องหนุ่มทำเอาฮวาเงินกะพริบตาปริบๆ ในหัวขาวโพลนไปชั่วขณะ

“ท่าน...ท่านอ่องหน้าตาหล่อเหลามาก ดูดีมากเลยพะคะ” ฮวาเงินจ้องตาดหยินเยี่ยก่อนเอ่ยออกไปอย่างอึ้งๆ เมื่อครู่ตอนเห็นใบหน้าชายหนุ่มชัดๆ นางก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน พอเขาถามออกมา นางก็เลยตอบกลับไปตามที่คิด ฮวาเงินตอบอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกแปลกๆ หรือว่าฝั่งอ่องที่แท้จริงแล้วเป็นคนหลงตัวเองกันนะ

“อย่างนั้นหรือ อืม...ข้าก็คิดว่าเจ้างดงามเช่นกัน เอาไว้คืนนี้ข้าจะสอนเรื่องของสามภรรยาให้แก่เจ้า” คำพูดประโยคนี้ควรจะทำให้นางรู้สึกเคอะเขิน

แต่กลับทำให้อารมณ์ของนางบรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้เลยทีเดียว คำพูด
ทั้งตรงทั้งทื่อไม่มีจังหวะจะโคนใดๆ ราวกับเป็นแค่การรายงานสิ่งที่เขาจะทำ
ออกมาเป็นคำพูดเท่านั้น

“เพคะท่านอ๋อง” ฮวาเดินพยักหน้าขึ้นลงช้าๆ

เมื่อเห็นสาวงามตรงหน้ามีท่าทีเชื่อฟังดีหยินเยี่ยก็พลิกตัวกลับไปอีก
ด้าน ลูกชิ้นหนึ่งที่ขอบเตียงลัดปกก่อนจะลุกเดินไปหยิบเสื้อคลุมที่พาดอยู่ข้างๆ
มาสวม เขานั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดก่อนรินน้ำชาดื่ม

“ขออนุญาตเพคะท่านอ๋อง” เสียงของสาวใช้ดังฟังชัดมาจากด้านหลัง
ของประตู

“เข้ามาได้” หยินเยี่ยกล่าว นอกจากสาวใช้ที่เดินเข้ามาในห้อง ยังมีผู้คุม
ภักตามเข้ามาด้วย เมื่อเห็นฮวาเดินยืนนอนอยู่บนเตียงต่างๆ ที่สวมชุดเจ้าสาว
พวกนางก็ไม่ว่าจะทำอย่างไรต่อดี พวกนางมีหน้าที่ที่จะต้องเข้ามาเก็บผ้าปูที่นอน
เมื่อเปลี่ยนพรหมจรรย์ในคืนแรกของการแต่งงาน แต่นี่หญิงสาวยังสวมชุด
เจ้าสาวอยู่เลย แล้วพวกนางจะทำสิ่งใดต่อได้อีก จะบอกว่าไม่มีเลือดบน
ผ้าปูที่นอนเพราะเจ้าสาวไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ก็ไม่ถูก เพราะดูท่าแล้วคน
ทั้งสองยังไม่ได้รวมภิรมย์กันด้วยซ้ำ

“พวกเจ้ามาอีกครั้งพวุงนี้ เมื่อคืนข้ากับนางเมามากจึงมิได้ทำอะไรใด”
น้ำเสียงเรียบเฉยของผิงอ๋องช่วยให้ผู้คุมภักทั้งหลายรู้สึกผ่อนคลาย

“เพคะท่านอ๋อง” ผู้คุมภักรับคำก่อนถอยฉากออกไปอย่างรวดเร็ว เหลือ
เพียงสาวใช้สี่คนที่รอจะเข้ามาปรนนิบัติพระชายาคนใหม่เท่านั้น

เมื่อสาวใช้ยกอ่างทองเหลืองมาวางที่โต๊ะข้างเตียง ฮวาเดินก็เข้าใจท่าทาง
และสิ่งที่พวกนางจะทำต่อไปทันที “ไม่...ไม่ต้อง ข้าทำเองได้” ฮวาเดินลุกขึ้น
จากเตียงก่อนรับผ้ามาจากมือของสาวใช้อีกคน แล้วจัดการเช็ดหน้าเช็ดตา
ตัวเองทันที สาวใช้ที่โดนแย่งผ้าไปจากมือยืนอึ้งอยู่กับที่ สาวใช้ที่จะต้องเข้าไป
ช่วยเปลี่ยนชุดก็ไม่รู้จะเข้าไปช่วยดีหรือไม่ สาวใช้ที่ถือชุดใหม่ของพระชายาคน
ใหม่ก็ไม่รู้จะยื่นชุดให้อีกฝ่ายแทนดีหรือไม่ ส่วนสาวใช้ที่ถือถาดเครื่องประดับ

ยังไม่รู้จะทำสิ่งใดต่อดี

“ชุดนี้ของข้าหรือ” ฮวาเดินขึ้นไปที่พับผ้าที่วางอยู่บนถาดไม้ในมือสาวใช้

“ใช่แล้วเพคะพระชายา” สาวใช้ยังไม่ทันตอบจบคำเสื้อผ้าในถาดก็ถูกหยิบไปเสียแล้ว

หลังจากฮวาเดินหยิบเสื้อผ้าได้ก็เดินไปที่หลังจากนั้นซึ่งอยู่ภายในห้องนางเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยตัวเองคนเดียวได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งเคอฮวาเดินก็ออกมาในชุดกระโปรงชุดใหม่ ส่วนชุดเจ้าสาวนั้นก็พับอย่างเรียบร้อย หยิบเย็บที่หนึ่งตีชมามองนางตั้งแต่ต้นจนจบเล็กคิ้วด้วยความแปลกใจชั่วขณะหนึ่ง ก่อนโบหน้าจะกลับไปนั่งเฉยเช่นเดิม เขารับผ้าชุบน้ำอุ่นหมาดๆ จากมือของสาวใช้ที่อาวุโสที่สุดในกลุ่มเพื่อนำมาเช็ดหน้าเช็ดตาตัวเอง เขาก็ไม่ใช่คนที่ชอบให้ใครคอยทำอะไรให้เหมือนกัน

“นี่คืออะไรหรือ” ฮวาเดินถามสาวใช้ที่ดูเด็กกว่านางมากซึ่งถือถาดเครื่องประดับอยู่

“เป็นที่ครอบผมเพคะพระชายา” สาวใช้ได้รู้สึกตื่นเต้นที่พระชายาถามคำถามนาง เมื่อครู่พระชายาฉวยเอาปิ่นปักผมที่ต้องใช้คู่กับที่ครอบผมไปใช้รวบผมตัวเองโดยที่นางไม่ทันได้ทักท้วง นางจะบอกพระชายาอย่างไรดี

เมื่อเห็นสายตากังวลใจของสาวใช้ ฮวาเดินก็เหมือนจะรู้ตัว “ที่ครอบผมนี้ต้องใช้คู่กับปิ่นปักผมอันนี้หรือ”

“ใช่แล้วเพคะพระชายา” สาวใช้เด็กพยักหน้าอย่างซื่อๆ

“เจ้าช่วยทำผมให้ข้าหน่อยก็แล้วกัน” ฮวาเดินกัตรีมิฝีปาก นางทำพลาตไปเสียแล้ว “พอดีว่าข้าไม่เคยใช้ของพวกนี้มาก่อน” หญิงสาวเปรยออกมาคล้ายกำลังแก้ตัวกับตัวเองเบาๆ

“เพคะพระชายา” สาวใช้เด็กรีบวางถาดในมือลง ก่อนจะดึงปิ่นเงินออกจากมวยผมของฮวาเดิน ม้วนผมของพระชายาขึ้นมาใหม่แล้วใช้ที่ครอบผมสีเงินฝังมุกครอบให้และเสียบปิ่นเงินเข้าไปตรงรูที่อยู่ระหว่างที่ครอบ ยึด

มวยผมของพระชายาไว้ได้อย่างเรียบร้อย

“ขอใจ” ฮวาเดินกล่าวขอใจอย่างคล่องปาก ใบหน้าประดับรอยยิ้มเล็กน้อย ทำเอาสาวใช้เด็กถึงกับหน้าซีดจนเกือบจะหลุดตัวลงไปคุกเข่ากับพื้น

“พระ...พระชายาอย่าได้กล่าวเช่นนั้นเพคะ” คำพูดของสาวใช้ทำเอาบรรยากาศหนักอึ้งขึ้นมาทันที สาวใช้คนอื่นต่างก็ก้มศีรษะต่ำจนไม่สามารถต่ำได้อีก

ฮวาเดินเห็นสิ่งที่บรรดาสาวใช้ทำก็รู้สึกงุนงงว่าตัวเองกำลังทำอะไรผิด นางชำเลืองมองไปทางหยินเยี่ยเพื่อขอความช่วยเหลือ

“ถัดจากนี้ให้เจ้าคอยติดตามรับใช้นาง” หยินเยี่ยมองสาวใช้เด็กที่เป็นคนม้วนผมให้หญิงสาว

หยินเยี่ยเดินไปหยาบชุดของตัวเองออกจากตู้ไม้แล้วก็มองมาทางคนทั้งห้า สาวใช้ทั้งสี่ต่างก็เดินออกนอกห้องไปอย่างรู้ความ ส่วนฮวาเดินที่ตามไม่ทันยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้หน้าโต๊ะกระจก ชายหนุ่มจ้องนางอยู่ลึกลับก็หันหน้าไปทางอื่น เขาค่อยๆ ปลดเสื้อคลุมชั้นนอกทิ้งไปที่พื้น ตามด้วยแกะสายรัดและปลดเสื้อคลุมนอนลงไปกองที่พื้นอีกชั้น เมื่อถอดเสื้อตัวในออก เขาก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงคนขยับตัว พอชำเลืองมองก็พบว่าฮวาเดินหันหน้ากลับไปทางกระจก หยินเยี่ยนั่งชันอยู่ในใจ ถ้านางเปิดตาก็คงจะเห็นภาพสะท้อนของเขาในกระจกอยู่เต็มใช้หรือ เขามองใบหน้าแดงระเรื่อและดวงตาปิดสนิทของหญิงสาวอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาแต่งตัวต่อ

บิ่ง! เมื่อเสียงประตูปิดลง ฮวาเดินเปิดตามองรอบๆ ห้องที่ไม่มีใครอยู่ก่อนจะถอนหายใจออกมาช้าๆ

ครี๊ดดด เสียงเลื่อนประตูทำเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้ง ผู้ที่โผล่หน้าเข้ามาในห้องก็คือสาวใช้เด็กที่เพิ่งถูกสั่งให้คอยติดตามรับใช้นางนั่นเอง

“พระชายา หม่อมฉันเซียงเซียวเพคะ ต่อจากนี้จะมาเป็นสาวใช้ประจำตัวของพระชายาเพคะ” สาวใช้เด็กยกมือทำความเคารพฮวาเดิน แม้จะดูเก่าๆ ไปบ้าง แต่โดยรวมก็ทำได้อย่างถูกต้อง

“อืม” ฮวาเงินพยักหน้าตอบรับซ้ำๆ

“พระชายาหิวหรือยังเพคะ ถ้าอย่างไรไปกินมื้อเช้าที่ห้องอาหารก่อน ดีหรือไม่เพคะ” เซียงเซียวยิ้มแย้มถาม เข้าจวนมาไม่นานนางก็ได้รับตำแหน่ง เป็นถึงสาวใช้ส่วนตัวของพระชายาแล้ว อนาคตของนางจะต้องสดใสอย่างแน่นอน

“ได้ไปกันเถอะ” หญิงสาวตอบรับ ก่อนจะหันมาจัดผมตัวเองโดยอาศัยเงาในกระจกอยู่พักหนึ่งแล้วลุกเดินออกจากห้องไป

ยามเย็น⁴ เมื่อหยินเยี่ยกลับมาถึงจวนก็มีชายหนุ่มวัยประมาณเยี่สิบต้นๆ เดินเข้ามาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าเขา “คารวะท่านอ่องพะยะคะ”

“ลุกขึ้นได้” หยินเยี่ยอนุญาตให้อีกฝ่ายลุกขึ้น

“ท่านอ่อง กระหม่อมได้ตามดูพระชายามาตั้งแต่ยามชื้อ⁵” เมื่อชายหนุ่ม ได้รับอนุญาตให้ลุกขึ้นก็รีบรายงานสิ่งที่ตัวเองได้รับมอบหมายให้ทำทันที

“เดินไปคุยไปเถอะ” หยินเยี่ยเริ่มออกเดินไปทางห้องหนังสือในจวน ชายหนุ่มอายุน้อยกว่าริบสาวเท้าตามไปอย่างรวดเร็ว

“หลังจากพระชายากินมื้อเช้าเสร็จก็เดินเล่นอยู่ในสวนใกล้ๆ ห้องคร่ำ ลักพักราวๆ ครึ่งชั่วยาม จากนั้นก็กลับเข้าห้องนอนแล้วก็ไม่ออกมาอีกเลย พะยะคะ” เขารายงานผลการเฝ้าดูพระชายาให้ท่านอ่องทราบ

“ไม่ออกมาอีกเลยอย่างนั้นหรือ” หยินเยี่ยถามกลับ

“พะยะคะ ไม่ออกมาอีกเลย อาหารเที่ยงก็ให้สาวใช้มาเอาไปให้ในห้อง พะยะคะ” ชายหนุ่มอายุน้อยรายงานอย่างตรงไปตรงมา

“แปลก ทำไมอยู่ดีๆ นางถึงได้กลับเข้าห้องแล้วไม่ออกมาอีกเลย” หยินเยี่ยรู้สึกแปลกใจกับท่าทีของพระชายนัก วันนั้นนอกจากสั่งให้คนตรงหน้า

⁴ ยามเย็น คือเวลาตั้งแต่ 15.00 - 16.59 น.

⁵ ยามชื้อ คือเวลาตั้งแต่ 09.00 - 10.59 น.

เฝ้าดูพระชายาแล้ว เขาก็ยังสั่งให้คนไปตรวจสอบสถานะของนางมาด้วย

ฮั่วฮวาเจิน อายุยี่สิบปี เป็นบุตรสาวคนโตของฮั่วเสียนคังที่เกิดกับสาวใช้ในจวน มารดาตายตอนที่นางมีอายุเพียงสิบสี่ปี มีน้องสาวต่างมารดาที่เกิดกับฮุยอินใหญ่ ชีวิตความเป็นอยู่ในจวนไม่ค่อยดีนัก ตอนอายุสิบหกปี มีการหมั้นหมายกับบุตรชายคนรองของแม่ทัพลี่ นามว่าลี่หย่งเซิง แต่การแต่งงานก็ต้องเลื่อนออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งเมื่อไม่กี่วันก่อนการหมั้นระหว่างคนทั้งสองก็ถูกยกเลิก แล้วฮวาเจินก็มาแต่งให้เขาแทน

“แปลก แปลกจริงๆ” หุยอินเยี่ยลูบคิ้วของตัวเอง “ช่วงนั้นที่ห้องครัวเกิดอะไรขึ้น” เขาถามอีกฝ่าย

“กระหม่อมได้ยินเสียงมาจากในครัวแต่ไม่ได้สนใจพะยะค่ะ” ตงซู่พูดด้วยน้ำเสียงแฝงความรู้สึกผิด เขามัวแต่เฝ้าดูพระชายาอย่างเดียว

“ตงซู่ ข้าเคยเตือนเจ้าเรื่องความรอบคอบแล้วมิใช่หรือ” หุยอินเยี่ยเอ่ยเตือนเสียงเรียบ

“ขอท่านอ่องโปรดอภัยด้วยพะยะค่ะ” ตงซู่ก้มศีรษะโน้มรับความผิด

“ช่างเถอะ ไปได้แล้ว” หุยอินเยี่ยโบกมือให้ตงซู่กลับไปทำงานของตัวเอง ส่วนเขาก็เริ่มหยิบม้วนกระดาษที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาอ่านอย่างตั้งใจ

“พระชายาเพคะ ท่านอ่องกลับมาแล้วนะเพคะ” เสียงเซียวที่ถูกจัดให้มารับใช้ฮวาเจินกลับมารายงานพระชายาถึงห้อง

“อย่างนั้นหรือ” วันนั้นตั้งแต่นางเริ่มก้าวขาออกจากห้องทุกคนต่างก็พากันเรียกนางว่าพระชายา การที่ทุกคนให้เกียรตินางเช่นนี้ช่างต่างจากจวนเดิมของนางเหลือเกิน นางรู้สึกไม่ชิน และรู้สึกไม่สบายใจมาก ถึงอย่างไรนางก็ไม่ใช้คนที่ท่านอ่องต้องตาแต่แรก สิ่งที่ทำให้นางอยู่ที่นี่ได้คงจะเป็นเพราะรูปโฉมของนาง ฮวาเจินจ้องตัวเองในกระจกทองเหลือง รูปใบหน้าของตัวเองซ้ำๆ ใบหน้าของนางนั้นไม่ต่างจากมารดามากนัก เป็นใบหน้าที่น่าความเดือดร้อนและทรมาณมาสู่มารดาของนาง

“พระชายาเพคะ จะไม่ไปหาท่านอ่อนงน้อยหรือเพคะ” สาวใช้ตัวน้อยถามพระชายาสาวอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ข้าควรจะไปพบท่านอ่อนงอย่างนั้นหรือ” ฮวาเจินถามกลับอย่างไม่แน่ใจ สีหน้าดูหัวนวิตกอยู่เล็กน้อย

“หม่อมฉันก็ไม่ทราบเพคะ” เซียงเซียวส่ายหน้าอย่างอัปจนคำตอบนางก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพระชายาควรจะไปพบกับท่านอ่อนงด้วยหรือไม่ “แต่ว่า... พระชายาเก็บตัวอยู่ในห้องมาตั้งแต่เช้าแล้ว น่าจะลองออกไปเดินเล่นรอบจวนบ้างนะเพคะ ยังมีสิ่งสวยงามให้พระชายาไปชมอีกมากนะเพคะ” สาวใช้เด็กพยายามชักชวนพระชายาสาว

ตอนเช้าพระชายาเดินชมสวนอยู่ดีๆ จู่ๆ ก็เดินกลับเข้ามาอยู่ในห้องเสียอย่างนั้น แล้วก็ยังไม่ยอมออกนอกห้องอีกเลย นางที่เป็นสาวใช้ประจำตัวก็ได้แต่เดินเล่นอยู่บริเวณใกล้เตียงเพื่ออีกฝ่ายจะเรียกใช้เท่านั้น เมื่อเห็นว่าพระชายาไม่ตอบ เซียงเซียวก็กลับออกไปนั่งอยู่ที่ทางเดินด้านนอกห้องแทน เอาแต่อยู่ในห้องอึดอัดจะตาย ไม่รู้ว่าพระชายาทนเข้าไปได้อย่างไร

“เซียงเซียว” เสียงกระล่อนของชายหนุ่มทักทายสาวใช้เด็ก

“ท่านอูซีมีอะไรหรือเจ้าคะ” เซียงเซียวลุกขึ้นปิดกระโปรงของตัวเอง

“ไม่มี” คำตอบนั้นทำเอาสาวใช้มองอูซีด้วยความงงงวย ไม่มีแล้วเรียกนางทำไมกัน

“ปีนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว” อูซีติดอยู่สักพักก็ถามอายุของสาวใช้เด็กออกไป

“อายุสิบสี่แล้วเจ้าคะ” นางตอบกลับเสียงใส โทนเมื่อครู่บอกไม่มีอย่างไรเล่า

“แล้วพระชายาเล่า” เขาถามต่อ

“ผู้น้อยไม่ทราบเจ้าคะ” เซียงเซียวส่ายหน้า เรื่องส่วนตัวของพระชายานางไม่กล้าลบลบละล้ง

“อย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มโบกพัดชนเบ็ดตบกับหน้าอกของตัวเอง “เจ้าไปถามพระชายาดูสิ” อูซีชี้พัดไปทางพระชายา

“ผู้น้อยไม่กล้าหอรอกเจ้าค่ะ” เซียงเซียวส่ายหน้าแรงขึ้น

“อย่างนั้นข้าจะไปถามพระชายาเอง” อูซีไม่พูดเปล่า เดินอาดๆ ไปทางห้องนอนของพระชายาและทำนองอ้งทันที

“ฮือ! ท่านอูซีรอก่อนเจ้าค่ะ เข้าไปไม่ได้นะเจ้าค่ะ” เซียงเซียวรีบวิ่งตามชายหนุ่มเข้าไป จะปล่อยให้พระชายาอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในห้องได้อย่างไร

“การวะพระชายาพะยะค่ะ” อูซีคุกเข่าลงกับพื้นด้านข้างสวาทินที่กำลังนั่งส่องกระจกอยู่

“ฮีน...ฮีนฮีนเถอะนะ” สวาทินพูดแกมขอร้อง นางไม่ชอบใช้วาจาเช่นนี้หรือต้องการให้ผู้นั้นมาทำความเคารพแบบนี้กับนางมาก่อน

“พระชายา กระทบ่อมขอบังอาจถามได้หรือไม่พะยะค่ะ” อูซียิ้มกว้างหลังพุดจบ เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามพยักหน้าอนุญาตเขาจึงพุดต่อ “พระชายาก็มีอาการหลงตัวเองเหมือนท่านอ้งด้วยหรือพะยะค่ะ”

ท่านอ้งแท้จริงแล้วเป็นคนหลงตัวเองจริงๆ เสียด้วย ดวงตาสวาทินเบิกกว้าง “ข้าไม่ใช่” นางตอบกลับเสียงเบา “ทำไมท่าน เอ่อ...”

“อูซี กระทบ่อมชื่ออูซีพะยะค่ะ” อูซีก็มึนศีรษะแนะนำตัวเอง

“ทำไมท่านอูซีจึงคิดเช่นนั้น” สวาทินถามบ้าง

“เพราะกระทบ่อมเห็นพระชายานั่งอยู่หน้ากระจกพะยะค่ะ” ชายหนุ่มตอบกลับ

“ข้าแค่มานั่งตรงนั้นเท่านั้น” สวาทินแก้ตัว

“แก้อีตัวอื่นก็มีอีกมากให้พระชายานั่ง แต่พระชายากลับเงาะจงมานั่งหน้ากระจก กระทบ่อมจึงนึกว่าพระชายากำลังนั่งชมความงามของตัวเองพะยะค่ะ” อูซีตอบด้วยน้ำเสียงฟังดูน่าเชื่อถือและเป็นเหตุเป็นผลอย่างยิ่ง

“ข้ามิได้กำลังชื่นชมความงามของตัวเอง” หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความหนักใจ นางควรจะบอกเขาไปดีหรือไม่ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่

“กระทบ่อมมิได้ต้องการให้พระชายาพุดสิ่งที่ไม่อยากจะพุดพะยะค่ะ” อูซีตอบด้วยท่าที่เรียบเฉย

“ข้า...” สวาเดินอ้าปากจะพูดแต่ก็คิดไม่ออกว่าควรจะพูดอะไรต่อ อู๋ซีก็ทำหน้าที่ตั้งใจฟังที่นางพูดอย่างสนอกสนใจ “ข้าแค่คิดถึงท่านแม่เท่านั้น” หญิงสาวพูดแล้วก็หลุบตาลงไม่ได้พูดอะไรต่อ

“แต่งงานครบสามวันต้องกลับไปเยี่ยมครอบครัวของภรรยา วันรุ่งขึ้นพระชายาก็ได้กลับไปเยี่ยมมารดาแล้วพะย่ะค่ะ” อู๋ซีพูดพลางโบกพัดในมือใบหน้ามีรอยยิ้มบางประดับ

“ท่านแม่ของข้าตายไปแล้ว” สวาเดินตอบเสียงเบา มองเงาของตัวเองในกระจกแล้วก็ถอนหายใจออกมา

“อ้อ พระชายาโปรดอภัย กระทบ่อมพูดเรื่องเสียมารยาทแล้วพะย่ะค่ะ” อู๋ซีทำทีจะคุกเข่าขออภัย

“ไม่ต้อง ไม่เป็นอะไร” สวาเดินรีบชิงห้ามก่อนที่จะหัวเข่าของอีกฝ่ายจะแตะพื้น ชายหนุ่มได้ยินแล้วก็หยุดทำทางแล้วกลับมายืนตัวตรงดังเดิม

“ขอบพระทัยพระชายาพะย่ะค่ะ” อู๋ซีประสานมือยิ้มแบ้ม เขียงเขียงเห็นแล้วก็นึกว่าคาญอยู่ในใจ ถ้าเมื่อครู่พระชายาไม่ห้าม นางอยากจจะรู้กันว่าท่านอู๋ซีจะคุกเข่าลงไปจริงๆ หรือเปล่า

“ข้ากับท่านแม่หน้าตาเหมือนกันมาก ยามที่ข้ามองกระจกทำให้ข้ารู้สึกเหมือนท่านแม่กำลังจ้องมองข้าอยู่” สวาเดินอธิบายซ้าๆ ในใจรู้สึกประหม่าเล็กน้อย หลังจากนั้นแม้ว่าเขาจะมองนางว่าแปลกพิลึกนางก็คงได้แต่ยอมรับโดยดี “ดังนั้นข้าจึงขอบมองเงาสะท้อนของตัวเอง”

“เป็นเช่นนั้นเอง” อู๋ซีพยักหน้าเข้าอกเข้าใจ

“แล้วท่านอู๋ซีมาที่นี่มีธุระอะไรหรือเจ้า...เอ่อ...มีธุระอะไรหรือ” หญิงสาวตะแอกตัวเองด้วยความตกใจ เมื่อครู่นางเกือบจะพูดคำลงท้ายเหมือนตอนที่นางใช้ชีวิตราวสาวใช้อยู่ที่จวนบิดาเสียแล้ว

“อ้อ กระทบ่อมมีข้อสงสัย ปีนี้พระชายาอายุเท่าไรหรือพะย่ะค่ะ” อู๋ซีทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดที่อีกฝ่ายเกือบจะหลุดออกมา เขาทำเหมือนนึกอะไรได้จึงถามคำถามเดียวกับที่ถามสาวใช้ก่อนหน้านี

“ปีนี้อายุสี่สิบแล้ว” พระชายาตอบอย่างเกรงๆ “มีอะไรหรือเปล่า”

“เหลือเชื่อจริงๆ กระหม่อมนี้กว่าพระชายาจะอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดเสียอีกพะยะค่ะ” เขายิ้มกว้าง สีหน้าท่าทางและคำพูดของเขาเรียกรอยยิ้มของฮวาเงินได้เป็นอย่างดี

“ท่านกล่าวเกินไปแล้ว” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ออกมาอย่างอดไม่ได้ เชียงเซียวได้แต่คิดในใจว่าคนอะไรหน้าไม่อาย แต่เมื่อลองลอบมองใบหน้าของพระชายาให้ชัดแล้วนางก็รู้สึกว่พระชายาดูอ่อนกว่าวัยตามที่อยู่พูดจริงๆ

“ช่วงเย็นๆ อากาศดี พระชายาน่าจะออกไปชมพระอาทิตย์ตกกับกระหม่อมมะพะยะค่ะ ทางด้านหลังจวนมีสระบัวที่ขุดออกมาจากทะเลสาบ และมีศาลารับลมอยู่กลางน้ำ แม้จะไกลไปหน่อยแต่บรรยากาศดีมากนะพะยะค่ะ” อุชิวพูดยาวไม่หยุด ฮวาเงินรู้สึกอึดอัดใจอยู่ประมาณหนึ่งไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี

“ได้” ฮวาเงินตอบเสียงเบา อยู่ในห้องมาเกือบทั้งวันแล้ว ทั้งๆ ที่คิดว่าเมื่อได้มาอยู่ที่ใหม่แล้วจะลองเปลี่ยนแปลงตัวเองดูสักครั้ง แต่สุดท้ายก็ยังคงตัวเองอยู่ในห้องเช่นเดิม ในเมื่อมีคนมาชวนออกไปนางก็ควรจะตามออกไป... หรือไม่กันั้นะ หญิงสาวตอบรับก็รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก จนแสดงออกมทางสีหน้า

“ดีๆ อย่างนั้นก็รีบไปกันเถอะพะยะค่ะ พลาดพระอาทิตย์ตกแล้วจะเสียดาย มีแคว้นละครตัวเองนะพะยะค่ะ” อุชิวบอกพัดชนเบ็ดอย่างรื่นเริง ปากก็พูดเรื่องไร้สาระออกมาได้อย่างไม่เคอะเขินแม้แต่น้อย เขาเดินนำออกนอกห้องไปอย่างมั่นใจ

“พระชายา จวนแห่งนี้กว้างใหญ่นัก หากเดินคนเดียวอาจจะหลงเอาได้ แต่ทางเดินไปสระบัวด้านหลังมีเส้นทางเดียว ให้พระชายาเดินไปตามทางเรื่อยๆ เมื่อเจอทางหินก็ให้เดินตามทางหินไปก็จะถึงแล้วพะยะค่ะ” ชายหนุ่มแนะนำเส้นทางให้แก่ฮวาเงิน เขาเดินอยู่ด้านหลังนางหนึ่งก้าว “เซียงเซียว เจ้าไปยกขนมกับน้ำชามา อย่าลืมน่าต้องมีถ้วยชาสามใบ เข้าใจหรือไม่ สามใบเท่านั้น”

เขาหันไปสั่งสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังเบาๆ

เสียงเซียวพັกหน้าหลายครั้งก่อนจะปลีกตัวไปทำตามที่อีกฝ่ายสั่งทันที

“พระชายาเป็นบุตรคนโตหรือพะยะคะ คนมักจะพูดกันว่าบุตรคนโต

เป็นจุดบิตามารดาของน้องๆ พระชายามีความคิดเห็นว่าอย่างไรบ้างพะยะคะ”
ระยะทางจากเรือนนอนของท่านอ๋องกับพระชายาไปสระบัวค่อนข้างไกล อู๋ซี
จึงชวนอีกฝ่ายพูดคุยในระหว่างทางเพื่อไม่ให้เสียบจนเกินไป

“ข้าก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน ข้าไม่ค่อยได้พูดคุยกับน้องสาวมากนัก”
ไม่ใช่เพียงไม่ได้พูดคุย แม้จะเห็นหน้าที่ต้องทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง
กัน และอีกฝ่ายก็ทำเหมือนนางเป็นแค่สาวใช้เท่านั้น ไม่ใช่พี่สาวร่วมบิดา
แต่อย่างใด

“อืม กระหม่อมเป็นบุตรคนเดียวก็ไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้เช่นกัน คิดว่า
คนพูดคงจะเป็นน้องคนเล็กเสียมากกว่า ฮ่าๆ” อู๋ซีหัวเราะร่าราวกับอ่าน
บรรยายคดีไม่ออก

“ทางหินคือทางนี้หรือ” ฮวาเดินขึ้นนิ้วไปตรงแผ่นหินกลมๆ ที่เรียงเป็น
ทางอยู่บนพื้นด้านล่างข้างเส้นทางหลัก

“อ้า กระหม่อมเกือบจะเดินผ่านไปเสียแล้ว ขอบพระทัยพระชายาที่
เตือนพะยะคะ” อู๋ซีทำท่าทางตกใจได้เหมือนจริงมาก

“ไม่เป็นอะไร” หญิงสาวตอบเสียงเบา เห็นได้ชัดว่าไม่คุ้นเคยกับ
คำขอบคุณของผู้อื่น อู๋ซีเห็นแล้วก็รู้สึกแปลกใจ พระชายาคณีนี่ช่างดูไม่มั่นใจ
เอาเสียเลย ถัดจากนี้ท่านอ๋องคงต้องพยายามอีกมาก

คนทั้งคู่เดินตามทางหินมาสักพักก็เห็นศาลากลางน้ำอยู่ลิบๆ ยามนี้แดด
ร่มมีลมพัดเอื่อยๆ ทำให้ดูร่มรื่นอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็ปรากฏ
เงาคนสามคนอยู่บริเวณศาลา สองคนยืนรออยู่ที่ทางเข้าศาลา คนหนึ่งดู
ปราดเปรียวว่องไว ส่วนอีกคนดูแข็งแรงดุจดั่ง ด้านในของศาลามีคนนั่งอยู่
บุรุษผู้นั้นก็คือท่านอ๋องหยินเยี่ย ท่าทางของเขาดูสง่าผ่าเผย นั่งหลังตรง หน้า

เคยชารวกับรูปสลัก สายตาเหม่อมองไปยังผืนน้ำด้านนอก

“การวะท่านอ่องพะยะคะ” อุฐีที่เดินมาที่หลังตะโกนเสียงดังล้าหน้า เมื่อหยินเยี่ยหันมาก็สบตาเข้ากับฮวาเจินซึ่งทำหน้าที่ตระหนกอยู่พอดี

“ท่านอ่องเพคะ” ฮวาเจินส่งเสียงเรียกอีกฝ่ายอย่างกล้าๆ กลัวๆ นางกับเขาเป็นสามีภรรยากันแล้ว นางต้องย่อตัวทำความเคารพอีกหรือไม่ เรื่องพวกนี้นางก็ไม่ค่อยรู้เสียด้วยเพราะบิดาไม่เคยสอนนางเลย

“ไม่ต้องมากพิธิไป” หยินเยี่ยพูดจบก็วิ่งสายตากลั้บมาดังเดิม

“เชิญพระชายาพะยะคะ” หนึ่งในสองคนที่ยืนอยู่ข้างทางเข้าศาลาผายมือให้พระชายาเข้าไปด้านใน ฮวาเจินรู้สึกกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก สถานการณ์เช่นนี้เหมือนกับถูกจัดเตรียมเอาไว้โดยที่นางไม่อาจปฏิเสธได้

ฮวาเจินคิดจะเดินไปนั่งฝั่งตรงข้าม ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะก้าวเท้าออกไป อุฐีก็สาวเท้าอย่างรวดเร็วล้าหน้าไปนั่งตรงที่ฮวาเจินหมายตาเอาไว้ เขา นั่งเก้าอี้ไขว่ห้างในมือทำท่าทางสุขสบายเป็นที่สุด

หญิงสาวกัตรีมีปากแน่น เขาทำเช่นนั้นแล้วนางจะทำเช่นไรต่อดี จะไปนั่งใกล้เขามากก็ได้ โดยเฉพาะในขณะที่คนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสามีของนางก็อยู่ที่นั่นด้วย หลังความคิดในหัวผ่านการกลั่นกรองจนมาถึงปลายทาง ฮวาเจินก็ค่อยๆ เดินไปใกล้กับที่นั่งด้านเดียวกับหยินเยี่ย หญิงสาวหย่อนตัวลงนั่งข้างเขาซ้าๆ ในใจหมุ่นคว้างไม่รู้ก็รอบ เมื่อนั่งแล้วก็รู้สึกหัวน้แครงจนไม่กล้ามองไปรอบๆ เพื่อชมความงามของสระบัวแม่แต่น้อย นางคิดผิด นางไม่น่าออกจากห้องมาเลย ไม่เช่นนั้นคงไม่ต้องมาเจอเรื่องอึดอัดใจเช่นนี้

“ท่านอ่อง พระชายา หม่อมฉันเอาขนมกับน้ำชามาให้เพคะ” เสียงเซียวยกถาดไม้ที่มีกล่องไม้ทรงกลมมีฝาปิดและชุดน้ำชาวางอยู่เข้ามาวางบนโต๊ะกลางศาลา สาวใช้ตัวน้อยเห็นว่าท่านอ่องกับพระชายานั่งอยู่คู่กันบนที่นั่งที่ถูกสร้างขึ้นเข้ามาด้านในรอบตัวศาลาแล้วก็รู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก นางก็เป็นสาวช่างฝันคนหนึ่งที่ยากจะได้แต่งงานกับบุรุษที่พึงพาได้ เวลาเห็นบุรุษอยู่เคียงข้างโถมงามก็อดจะนึกฝันไปเองไม่ได้ เพียงแต่ดูเหมือนพระชายาจะไม่

ค่อยชินเท่าไร แต่งงานมาใหม่ๆ ก็คงจะเป็นเช่นนี้กระมัง

เสียงเซียวรินน้ำชาและแบ่งขนมในกล่องไม้ใส่ในงานกระเบื้องเนื้อดี ใบเล็ก “ท่านอ่อง พระชายา น้ำชาเพคะ” สาวใช้ย่อตัวก้มหน้า ประคองถาดไม้ บนนั้นมีกาน้ำชากับถ้วยน้ำชาเนื้อดีสองใบและงานขนมที่มีขนมสี่ชิ้นจัดเรียง อย่างสวยงาม สาวใช้เติกเดินย่อตัวเข้ามาใกล้แล้วก็ไม่รู้จะวางถาดไว้ที่ใด จะวางไว้ระหว่างคนทั้งสองก็ดูไม่ดี ไขว่ข้างพระชายา ท่านอ่องก็จะหยิบไม่สะดวก ไขว่ข้างท่านอ่อง พระชายาก็จะหยิบไม่ได้

ลิ่งเลอยู่พักหนึ่งถาดไม้ก็ถูกอุซึที่เดินมาด้านหลังจยเอาไปวางที่ข้างท่านอ่องแทน โดยเขานั่งลงบนที่นั่งที่อยู่ถัดไป ทุกอย่างเป็นไปอย่างธรรมชาติยิ่ง “เซียงเซียว เอาถ้วยชาก็ไปมาให้ข้าสิ” เขาโบกพัดเอื่อยๆ แล้วชี้นิ้วสั่งสาวใช้

“เจ้าคะท่านอุซึ” แม่เซียงเซียวจะยังอึ้งไม่หายแต่ก็รับคำอย่างดี นางเดินไปหยิบถ้วยชามาส่งให้อีกฝ่าย

“ขนมด้วย” ชายหนุ่มพูดต่อ แล้วคว้าถ้วยชาไปรินน้ำชาด้วยตัวเอง จากนั้นก็ขึ้นลิปอย่างสุนทรีย์ “ท่านอ่อง ชาของท่านรสชาติดีเหลือเกิน เหตุใดไม่ให้พระชายาได้ดื่มด้วยเล่า” อุซึยิ้มแป้น คำพูดที่มีชื่อตำแหน่งของฮวาเงินเข้าไปพ่วงอยู่ด้วยทำให้นางอดเงยหน้าขึ้นมอลอบมองไม่ได้

หยินเยี่ยถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะหยิบถ้วยชาในถาดส่งให้หญิงสาว ฮวาเงินเห็นเช่นนั้นก็รีบเอื้อมมือออกไปรับ “ขอบพระทัยเพคะ” สายตาจับจ้องอยู่ที่ถ้วยชาไม่กล้าเงยหน้ามองอีกฝ่ายแม้แต่หน่อย อึดอัด ใจนางอึดอัดเหลือเกิน

“อ่า ซาตี พระชายารับดื่มตอนที่ยังร้อนเถอะพะยะคะ” อุซึดื่มชาอีกใหญ่ก่อนจะส่งเสียงออกมาด้วยความพอใจ วันนี้เขาอิมเอมเปรมใจนัก เหตุเพราะเขาชนะเดิมพันแล้ว “ท่านอ่องจะให้สองคนนั้นยืนอยู่ด้านนอกเช่นนั้นหรือพะยะคะ กระหม่อมเห็นว่าสมควรทำให้พวกเขาอมรับได้แล้วพะยะคะ”

“ฮวาเงิน” เสียงเรียบเฉยของหยินเยี่ยที่เรียกหญิงสาวทำให้นางที่คิดจะกันตัวเองออกไปจากวงสนทนาไม่สามารถทำได้อีกต่อไป

“เพคะท่านอ่อน” ฮวาเดินตอบรับ มือที่กุมถ้วยชาอยู่สั่นเล็กน้อย

“อยู่ที่นั่นสบายดีหรือไม่” หยินเยี่ยเริ่มบทสนทนาด้วยการสอบถามความเป็นอยู่ของหญิงสาว น้ำเสียงของเขาไม่ได้คาดคั้น เพียงแต่ฮวาเดินนั้นไม่คุ้นชินกับคำถามเช่นนี้ อีกทั้งไม่เคยได้รับความสนใจเช่นนี้มาก่อน นางจึงรู้สึกกดดันจนคิดอะไรไม่ออก

ฮวาเดินนั่งเงียบอยู่นาน รู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องของคนถาม สายตาที่ไร้ระลอกคลื่นราวกับทะเลยามสงบ “ที่นี่สบายสงบดีเพคะ” ในที่สุดหญิงสาวก็บังคับตัวเองให้พูดออกมาจนได้

“อืม” ชายหนุ่มขานรับในลำคอ “พวกเจ้าสองคนเข้ามาได้แล้ว” หยินเยี่ยหันไปสั่งให้คนทั้งสองที่ยืนเฝ้าทางเข้าศาลากลางน้ำราวกับรูปสลักเข้ามาด้านใน

ฮวาเดินจิบน้ำชาไปพลางลอบมองการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวไปพลาง ตอนยกถ้วยชาขึ้นจืดปาก ฮวาเดินก็รู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมของควันชาที่ลอยขึ้นมาและจมูกจนอดสูดดมไม่ได้ จิบชาไปเพียงเล็กน้อย ที่ปลายลิ้นก็รู้สึกถึงรสฝาดที่มีความสดใหม่ตามมา เมื่อกลิ่นชาลงคอ นอกจากความอุ่นแล้ว ความหอมของชาก็ตามลงไปในลำคอแล้วแผ่ซ่านไปทั่วทั้งตัวของนาง นางไม่เคยดื่มชาเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต ด้วยความตื่นตะลึงฮวาเดินลดถ้วยชาลงเพื่อมองให้ชัดขึ้น สีของชาเป็นสีอำพันดูสวยงามและน่าหลงใหลเป็นที่สุด หญิงสาวถอนหายใจออกมาด้วยความพึงพอใจ

“อ้อฮือ ท่าทางเมื่อครู่ของพระชายาเป็นการการันตีได้อย่างดีว่าชานี้ดียิ่ง จริงหรือไม่พะยะคะ” อุ๊ซึหัวเราะว่า ทว่าฮวาเดินกลับรู้สึกไปหน้าร้อนผ่าว นางไม่ได้คิดเลยว่าจะมีคนมองนางอยู่ หลังคำพูดของอุ๊ซึทุกคนต่างก็มองมาที่นางเป็นตาเดียว หญิงสาวกัตรีมีฝีปากอย่างเคยตัว ก้มหน้าก้มตาไม่ยอมมองใครอื่นอีก แม้แต่ชาก็ไม่คิดจะยกขึ้นดื่ม

“ฮวาเดิน” หยินเยี่ยเรียกหญิงสาวอีกครั้ง และนั่นทำให้ฮวาเดินต้องเงยหน้าขึ้นแต่โดยดี

“เพคะท่านอ่อง” หญิงสาวรับคำ

“คนผู้^{นั้น}คืออู้อี้ เจ้าคงรู้จักแล้ว เขาเป็นที่ปรึกษาของข้า” ท่านอ่องหนุ่ม
ผายมือไปทางอู้อี้

“เมื่อครู่กระหม่อมเสียมารยาทแล้วพะยะคะ” ใบหน้าของอู้อี้ยังประดับ
ไปด้วยรอยยิ้ม สายตาของเขาดูกะล่อนและแพรวพราว

“ไม่เป็นอะไร” ฮวาเงินตอบกลับเสียงเบา

“คนนี่คือตงซู่ เป็นหัวหน้าหน่วยข่าว” หยินเยี่ยเลื่อนมือไปยังชายหนุ่ม
ร่างบางที่อยู่ด้านข้าง ลีผิวของเขาซีดขาวราวกับไม่ได้เจอแดดมานาน ท่าทางดู
คล่องแคล่ว

“การระพระชายาพะยะคะ” ตงซู่ประสานมือย่อตัวทำความเคารพ

“คนถัดมาคือหมาเต๋อ เป็นหัวหน้าหน่วยคุ้มกัน” ไม่รอให้หญิงสาวตอบ
รับตงซู่ หยินเยี่ยก็รีบแนะนำตัวคนถัดไปต่อทันที หมาเต๋อสมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น
หน่วยคุ้มกัน ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยรอยแผล ผิวกว้านแดด อีกทั้งหน้าตา
ก็ดูดีน

“การระพระชายาพะยะคะ” เสียงของหมาเต๋อดังก้องไปทั่วผืนน้ำ

“พวกท่านลุกขึ้นเถอะ” ฮวาเงินพูดขอร้องให้พวกเขาลุกขึ้น

“ข้ามีเรื่องที่จะต้องบอกพวกเจ้า” เมื่อเห็นว่าทุกคนไม่มีอะไรจะพูดอีก
หยินเยี่ยก็พูดสิ่งที่ตัวเองคิดจะพูดออกมา “เรื่องชาติกำเนิดของนาง ถัดจากนี้
ห้ามให้ใครรับรู้ทั้งสิ้น” เขามองไปยังชายทั้งสามคนที่ยืนอยู่ และปรายตามอง
เซียงเซียวแวบหนึ่ง

ฮวาเงินกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดเรื่องชาติ
กำเนิดของนางจะต้องเป็นความลับด้วย

“พะยะคะ” ชายหนุ่มทั้งสามขานรับอย่างแข็งขัน เซียงเซียวแม้จะไม่ได้
รู้เรื่องด้วยก็ยังพยักหน้าพาลงทมิฬพาทอรับ

“พวกเจ้าไปได้แล้ว” หยินเยี่ยสั่งเสร็จก็ยกถ้วยชาขึ้นดื่ม ส่วนคนทั้งสาม
ก็ไม่รอช้าเริ่มขยับกายไปยังทางเข้าออกของศาลากลางน้ำ อู้อี้ยังใช้พัดต้อน

เสียงเซียวออกไปด้วยอีกคน

“ท่านอู่อี้ ผู้น้อยต้องดูแลพระชายานะเจ้าคะ” สาวใช้กระซิบเสียงเบา นางเอนตัวหลบพัดที่โบกทางนั้นที่ทางนี้ที่

“มีท่านอ่องอยู่เจ้าไม่ต้องห่วงพระชายาหรอก” อู่อี้กระซิบบอก กอดเสียงให้เบายิ่งขึ้นจนแทบไม่มีใครได้ยิน “อย่าขัดขวางช่วงเวลาดึกงาม”

เสียงเซียวได้ยินดังนั้นก็รู้สึกกราวกับมีแสงแดดเจิดจ้าส่องให้นางเห็นทางเดิน สาวใช้เดินตามกลุ่มของชายหนุ่มทั้งสามออกไปแต่โดยดี

เมื่อคนทั้งสี่เดินออกไปได้สักระยะหนึ่ง ชาวเงินก็ทนเก็บความสงสัยไว้ในใจไม่ได้อีกต่อไป

“ท่านอ่องเพคะ” หญิงสาวเรียกอีกฝ่ายอย่างกล้าๆ กลัวๆ น้ำเสียงของนางฟังดูสั่นเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มยังคงฟังอยู่ชาวเงินก็เอ่ยถามสิ่งที่สงสัย “เหตุ... เหตุใดเรื่องชาติกำเนิดของหม่อมฉันต้องเป็นความลับด้วยเพคะ”

“ตำแหน่งพระชายาที่จริงแล้วต้องมาจากสตรีที่มีชาติตระกูลดี” หยินเยี่ยรินน้ำชาให้ตัวเอง พร้อมกับบ้ายานขนมมาวางไว้ระหว่างเขากับชาวเงิน “หากเจ้าต้องการรักษาตำแหน่งนี้ไว้ก็ไม่ควรให้ใครรู้ว่ามารดาของเจ้าเป็นเพียงสาวใช้ในจวนของบิดา”

“แต่...แต่ท่านพ่อของหม่อมฉันกับ...กับคนในจวน”

“พวกเขาจะไม่พูด” หยินเยี่ยตัดบทพลางจับน้ำชาเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ “ส่งเจ้าสาวตัวปลอมเข้าจวนอ่องมีโทษหนัก ดีให้ตายอย่างไรเขาก็พูดไม่ได้ยุติ”

ชาวเงินพอจะเข้าใจว่าคนอย่างนางนั้นไม่มีสิทธิ์ในตำแหน่งพระชายา ถ้าเป็นเช่นนั้นเขาก็แค่ปลตนางก็ได้ไม่ใช่หรือ หรือไม่ก็ส่งนางคืนไปก็ได้ นี่อีกอย่าง นางกับเขายังไม่ใช่สามีภรรยากันจริงๆ เสียหน่อย เหตุใดต้องทำให้เรื่องมันยุ่งยากด้วย

“แต่บิดาของหม่อมฉันก็คงไม่ยอมรับหม่อมฉันอยู่ดีนะเพคะ” ชาวเงินพูดด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ มืออยู่ครึ่งเดียวที่บิดายอมรับก็คงเป็นตอนहीं

ตัดสินใจได้ว่าจะส่งตัวนางมาแต่งงานนี้ละ

“พรุ่งนี้กลับไปจวนขุนนางแซ่ฮั่วเจ้าก็จะรู้เอง” หยินเยี่ยตอบพลางหยิบขนมเข้าปากด้วยท่าที่เป็นธรรมชาติ ใบหน้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ไปจากปกติ

“เพคะท่านอ๋อง” ถ้วยชาในมือนางไว้แล้วซึ่งความร้อน ความเย็นของถ้วยมากขึ้นเรื่อยๆ เฉกเช่นเดียวกับความหนาวเหน็บในใจ จริงหรือ บิดาจะยอมรับนางได้อย่างเต็มปากเต็มคำจริงหรือ

“เจ้ากินขนมนี้สิ” ชายหนุ่มเลื่อนจานขนมมาไว้ตรงหน้าของหญิงสาว ทว่าฮวาเจินไม่มีความอยากแม้แต่น้อย “เจ้าดูสิ พระอาทิตย์เริ่มตกแล้ว” หยินเยี่ยมองไปทางพระอาทิตย์ที่กำลังหลบหายไปทางเส้นขอบฟ้า หญิงสาวเบนหน้ามองไปยังทิศทางเดียวกัน

ดวงอาทิตย์สีส้มแดงค่อยๆ ลดระดับลงช้าๆ ยิ่งต่ำลงไปมากเท่าไร ท้องฟ้าก็ยิ่งเป็นสีส้มมากขึ้นเท่านั้น บนผืนฟ้าและผืนน้ำมีสีส้มกระจายไปทั่วราวกับดวงตะวันต้องการเปล่งแสงเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหายไป มีฝูงนกบินข้ามผ่านจากทางหนึ่งไปอีกทางหนึ่ง ฮวาเจินเพิ่งจะได้เห็นความงดงามของสระบัว ดอกบัวแต่ละดอกลั่นไหวตามแรงลมที่พัดมาเอื่อยๆ บางดอกก็หุบกลีบ บางดอกกลีบดอกก็เริ่มรวมเข้าหากันอย่างช้าๆ แสงเรืองรองครั้งสุดท้ายฉายไปทั้งพื้นน้ำและใบบัวที่ลอยอยู่บนนั้น ช่างเป็นทิวทัศน์ที่งดงามราวกับภาพวาด ถัดจากขอบสระบัวเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ ในที่สุดแสงสุดท้ายก็หายไปจากท้องฟ้า หญิงสาวทอดถอนลมหายใจด้วยความอาลัย

“อาทิตย์อัสดง   ชีวิตคนไม่ต่างกัน
คำคืนไร้ตะวัน   ยามตกต่ำไร้คนมอง”

หยินเยี่ยท่องกลอนเปรียบเทียบกับชีวิตคนที่มีขึ้นลงเหมือนดวงตะวัน “วันนี้ดวงอาทิตย์หายไปที่ขอบฟ้า แต่พรุ่งนี้ก็จะกลับขึ้นมาดังเดิม เกิดเป็น

คนก็ควรเอาอย่างดวงอาทิตย์ แม้จะตกต่ำเพียงไรก็จะสามารถลุกขึ้นได้อย่าง
เจิดจ้าในวันถัดไป”

หลังจากฟังคำพูดของชายหนุ่มแล้ว ความน้อยเนื้อต่ำใจของฮวาเจิน
ก็ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

จ้อกกก! เมื่ออารมณ์ผ่อนคลายลง เสียงท้อร้องของหญิงสาวก็ตั้งขึ้น
อย่างช่วยไม่ได้ ฮวาเจินสวดหายใจด้วยความตกใจ ท้องเจ้ากรรม ถ้าเป็นที่จวน
เก่านางก็คงไม่คิดอะไร แต่ที่นี่เป็นจวนอ่อง และที่สำคัญคือคนตรงหน้าก็เป็น
สามีของนางเสียด้วย ใบหน้าของนางแดงระเรื่อ นึกเสียใจที่เมื่อครู่ไม่หีบขนม
เข้าปากเพื่อรองท้อง

“ไปกินมื่อเย็นกันเถอะ” หยินเยี่ยลุกขึ้นบิตคอไปมา

“เพคะท่านอ่อง” ฮวาเจินตอบเสียงเบาด้วยความอับอาย เมื่อชายหนุ่ม
เดินผ่านหน้านางไปสักระยะหญิงสาวก็เริ่มออกเดินตามอย่างมีระยะห่าง

“ขึ้นหน้ามาอีก” เขาหยุดรอให้นางเดินขึ้นมากู่กัน

“เพคะท่านอ่อง” ฮวาเจินรีบรับคำก่อนแรงฝีเท้าขึ้นมา เมื่อระยะห่าง
ลดลงอยู่ในระดับที่ควรจะเป็นแล้ว คนทั้งคู่ก็เดินเคียงข้างกันไปตามทางเดิน
หินมุ่งหน้าสู่ห้องอาหารหลักของจวน

ก่อนหน้านั้นไม่นานนัก คนทั้งสิ้นที่เดินออกจากศาลามุ่งหน้ากลับไปยัง
ส่วนหลักของจวนอย่างไม่รอช้า ระหว่างทางยังสั่งห้ามมิให้ใครเข้าใกล้สระบัว
อีก

“ตงซู่ หม่าเต๋อ” อูซีเบมื่อไปที่คนทั้งสอง เชียงเซียวที่ยืนอยู่ข้างๆ มอง
การกระทำของคนทั้งสามด้วยความสงสัย

“อะไร” ตงซู่ถามกลับ ในขณะที่หม่าเต๋อยืนดูอยู่เงียบๆ

“ข้าพพาพระชายาไปที่สระบัวได้ ข้าชนะพนัน” อูซีตอบพลางกระดิกมือ
เรียกร้องเอาเดิมพัน

“พระชายามีได้ไปอยู่เคียงข้างท่านอ่องเสียหน่อย” ตงซู่เถียง “เดิมพัน

คือเจ้าทำให้พระชายาไปอยู่เคียงข้างท่านอ่องต่างหาก”

“อย่างนั้นข้าก็ทำให้นางไป ‘นั่ง’ เคียงข้างท่านอ่องได้” อู๋ซีโต้ตอบ “เจ้าอย่าเล่นลืมนไปหน่อยเลย”

“เจ้าต่างหากที่เล่นลืมน” ตงซู่กำมือแน่น นึกอยากบีบคอเจ้าคนตรงหน้าที่เป็นฝ่ายเล่นลืมนแท้ๆ แต่กลับพบว่าเขาเสียได้

ในขณะที่ตงซู่กำลังคิดหาคำพูดโต้ตอบ หม่าเต๋อกลับควักหยกเขียวแผ่นบางทรงกลมคล้ายเหรียญจากด้านในสาบเสื้อของตัวเองยื่นให้อู๋ซี

“หม่าเต๋อ เจ้าเป็นคนชื่อลัทธิเสมอมา” คนที่รับเหรียญหยกตอบกลับพร้อมกับส่งสายตาไปยังตงซู่ว่าให้ส่งเหรียญหยกมาเสีย

“ท่านอู๋ซี เหรียญหยกนี่คืออะไรหรือเจ้าคะ” เชียงเซียวถามขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ สิ่งนี้ก็ดูมีค่าอยู่ แต่คงเอาไปใช้จ่ายไม่ได้กระมัง

“หากเจ้ามีเหรียญนี้เจ้าจะสั่งให้เจ้าของเหรียญทำงานแทนเจ้าได้โดยไม่มีข้อแม้” อู๋ซีอธิบายสั้นๆ

“จริงหรือเจ้าคะ ขอผู้น้อยสักเหรียญบ้างได้หรือไม่เจ้าคะ” เชียงเซียวถามด้วยความตื่นเต้น ถ้านางมีสักเหรียญนางจะสั่งให้ทำอะไรดีนะ

“เจ้าทำดีอะไรข้าถึงต้องให้เจ้า” อู๋ซีถามกลับอย่างเฉยเมย

“ผู้น้อยยกขากับขนมมาตามที่ท่านอู๋ซีสั่งอย่างไรเจ้าคะ แล้วยังเตรียมถ้วยมาสามใบ ตรงคำสั่งทุกอย่างเลยนะเจ้าคะ” สาวใช้พูดอย่างจริงจัง ส่งสายตาแสดงความคาดหวังไปยังเจ้านายตรงหน้า

“อ้อ นับว่ามีผลงาน” ชายหนุ่มพยักหน้าไหวๆ “ตงซู่ เจ้าจะส่งมาได้หรือยัง ข้ายื่นมือจนเมื่อยแล้ว”

“ฮือ!” ตงซู่หยิบเหรียญหยกของตัวเองออกมาบ้าง เหรียญหยกของเขาเหมือนกับของหม่าเต๋อทุกอย่าง เพียงแต่แทนที่จะเป็นสีเขียวกลับเป็นสีออกเหลืองก็เท่านั้น

“เอ้า เอาไป” อู๋ซีรับเหรียญก็รีบโยนให้เชียงเซียวทันที

“อ๊ะ!” แม้จะไม่ทันตั้งตัวแต่สาวใช้เด็กก็รับเหรียญหยกของตงซู่ไว้ได้

“นี่เจ้า!” ตงซู่ส่งเสียงอุทาน มองอูซีอย่างโกรธเคือง

“จู้ๆ งานที่นางให้เจ้าทำคงทำได้ไม่ยากหรอกน่า อย่ากังวลไปเลย”

อูซีหัวเราะว่า โบกพัดขยับเบ็ดในมืออย่างล่ำราญใจ สร้างความแค้นกับผู้อื่น
คือสิ่งที่เขาชื่นชอบมากที่สุด

“เหรียญนี้เป็นของท่านตงซู่หรือเจ้าคะ” เสียงเซียวถามกลับ

“ใช่แล้ว จะใช้เมื่อไรก็คิดให้รอบคอบเล่า” อูซีพยักหน้ายืนยัน “เฮ้อ
พระอาทิตย์ตกแล้ว รู้สึกหิวๆ นะ ไปหาอะไรกินกันเถอะ” เขาหันมาพูดกับ
ตงซู่และหมาเต๋อ คนทั้งคู่พยักหน้าเห็นด้วย ทั้งสามมุ่งหน้าไปยังห้องอาหาร
ของเหล่าเจ้านายทั้งหลาย ส่วนเซียงเซียวก็ไปยังโรงอาหารของบ่าวไพร่และสาว
ใช้แทน

สอง

เก็บไว้ให้ลึก ซ่อนไว้ให้มิด

หลังอาหารมือเย็นที่แสนจะหรรษา ตลอดหลายปีที่ผ่านมาฮวาเจิน ไม่เคยนั่งกินอาหารร่วมกับใครมานานมากแล้ว อีกทั้งอาหารดีๆ ที่อยู่ตรงหน้านางก็ไม่ว่ากินเข้าไปแล้วจะทำให้ปวดท้องหรือไม่ สุดท้ายก็ได้แต่เลือกกินของที่น่าจะย่อยง่ายไปสองสามอย่างเท่านั้น ฝ่ายหยินเยี่ยก็ไม่ได้พูดอะไร มีอาหารผ่านไปด้วยความเงียบเชียบ

เมื่อเดินกลับมาถึงห้องนอนหัวใจของฮวาเจินก็เริ่มเต้นแรงขึ้น เมื่อเช้าเขาบอกว่าจะสอนเรื่องสามภรรยาให้นาง คำพูดนั้นทำให้นางรู้สึกกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเข้าห้องนอนมา สายตาที่ปะเข้ากับเตียงหลังใหญ่ก็ทำให้นางรู้สึกกระดากอายเกินจะกล่าว หญิงสาวเดินไปนั่งหน้าโต๊ะกระจก ใช้สองมือประคองที่ครอบผมและดึงปิ่นเงินออกจากเรือนผมซ้าๆ อย่างระมัดระวัง ของสูงค่าเช่นนี้นางอยากถอดวางเก็บเอาไว้ไม่ไปแตะต้องมันเหลือเกิน เมื่อดึงปิ่นออกเส้นผมเส้นบางก็ทิ้งตัวลงราวกับน้ำตก ฮวาเจินหยิบหวีที่ทำจากงาช้างขึ้นมา สางผมของตัวเองที่ละกลุ่ม

ครีตตต ประตูห้องนอนเลื่อนเปิดและปิดลงอย่างรวดเร็ว ฮวาเจินมองภาพสะท้อนของอีกฝ่ายผ่านกระจกทองเหลืองด้วยใจระทึก

เมื่อหยินเยี่ยเข้ามาในห้องแล้วก็มองหญิงสาวที่นั่งหันหลังให้อยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเดินไปถอดเสื้อคลุมด้านนอกของตัวเองที่หน้าตู้ไม้ ที่ด้านข้างของตัวตู้

มีโต๊ะไม้ขนาดเล็กที่เข้าชุดกับเครื่องเรือนทุกชิ้นภายในห้อง ชายหนุ่มปลดหมวกของตัวเองออกวางไว้ที่โต๊ะเล็ก ยามใกล้ถึงเวลาอนครวจจะทำตัวอ่อนคลายให้มากที่สุด เขาผ่อนผ้ารัดเอวของตัวเองให้หลวมสบายมากขึ้น สบเสื้อที่ปกปิดทับกันก็แหวกกว้าง หยิบเย็บจัดการตัวเองเสร็จก็เดินไปทางโต๊ะกระจกอย่างมีเป้าหมาย ชายหนุ่มหล่อเหลาในชุดคลุมชั้นในสีขาว สบเสื้อแหวกออกเล็กน้อยให้เห็นเสื้อตัวบางด้านใน แม่โบหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ แต่กลับดูน่าหลงใหลและดึงดูดสายตายิ่งนัก

ฮวาเดินหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม่ไหวติง นางไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรต่อไปดี เมื่อเห็นว่าท่านอ๋องเดินเข้ามาใกล้ก็รีบยืนขึ้นแล้วหันไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

ฝั่งหยินเย็บที่จู่ๆ หญิงสาวก็ลุกขึ้นแล้วหมุนตัวหันหน้ามานั้นทำให้เขารู้สึกแปลกใจอยู่ไม่ใช่หน่อย แต่ในเมื่อนางทำเช่นนี้ก็สะดวกต่อเขาอยู่เหมือนกัน ชายหนุ่มหยุดยั้งพิจารณานางครู่หนึ่ง ระยะเวลาของคั้งคู่ท่างกันเพียงแค่นั้นเสีย⁶ เท่านั้น

ฮวาเดินยืนหนึ่งด้วยไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรต่อ หลังจากชายหนุ่มหยุดยั้งต่อหน้านางสักพัก นางก็ถูกรวบตัวเข้าไปในอ้อมกอดของฝ่ายตรงข้าม ร่างกายของนางแนบสนิทไปกับร่างกายของเขา ความร้อนของร่างกายชายหนุ่มถูกส่งมาถึงตัวนาง กลิ่นกายของเขาล้อมรอบตัวของนางไว้ โบหน้าของนางเพื่อร้อนไปด้วยความเคอะเขิน เป็นที่แน่นอนว่าชายหญิงไม่ควรเข้าใกล้กัน ดังนั้นนางจึงไม่เคยถูกบุรุษสัมผัสสกายมาก่อนเลยสักครั้งในชีวิต แมแต่หย่งเชิงอดีตคู่หมั้นและคนรักก็มีแค่จับมือเท่านั้น

“ท่านอ๋องเพคะ” ฮวาเดินก็ทริมฝีปาก หญิงสาวไม่รู้ว่าชะยับแขนของตัวเธอไปไว้ที่ไหนดี จะดันออกใจก็ไม่กล้า จะโอบกอดกลับใจก็ไม่ยินยอม

“อย่ากัตปาก” หยินเย็บใช้มือข้างขวาประคองโบหน้าของฮวาเดินให้เหยหน้าขึ้น มือซ้ายก็กระชับเอวของนางให้แน่นขึ้นอีก เขาก้มหน้าแต่ทริมฝีปากไป

⁶ 1 เซี่ยะ ยาวประมาณ 1 ฟุต

บนริมฝีปากของคนในอ้อมกอด ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงกลิ่นเทาของหญิงสาวที่ส่งผ่านมาทางผิวสัมผัสที่แตะกันอยู่ อ้อยอิ่งอยู่พักหนึ่งเขาก็คลายแขนออก ฮวาเดินหายใจถี่ขึ้น หัวใจเต้นแรง ใบหน้าแดงระเรื่อ

“เดี๋ยว! เดี่ยวก่อนเพคะท่านอ๋อง” ฮวาเดินยื่นมือของอีกฝ่ายที่กำลังจะแกะผ้ารัดเอวของนางออกด้วยความตื่นตระหนก สายตาไร้ระลอกคลื่นของหยินเยี่ยจ้องมองนางราวกับมองทะลุไปถึงความคิดของหญิงสาว

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็จัดการเองก็แล้วกัน” เขาให้นางเป็นคนจัดการกับเสื้อผ้าชั้นนอกของตัวเอง ส่วนเขาก็เดินไปนั่งรออยู่ที่ขอบเตียง ฮวาเดินหันหลังแล้วกลับใจถอดเสื้อผ้าของตัวเองซ้ำๆ เสื้อคลุมชั้นนอกถูกถอดแล้วพับวางไว้บนโต๊ะกระจกอย่างเป็นระเบียบ แผ่นหลังรับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้องมายังร่างกายเมื่อถอดชุดกระโปรงออกอีกชั้น ส่วนว่าโค้งน้อมมองก็ปรากฏแก่สายตาของหยินเยี่ย ชายหนุ่มรู้สึกถึงลมหายใจและความรุ่มร้อนที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

“ฮวาเดิน มานี่” เขาส่งเสียงเรียกหญิงสาวที่กำลังถอดเสื้อผ้าของตัวเอง นางทำอะไรชักช้าเกินไปแล้ว

“ท่านอ๋อง” ฮวาเดินกุมสวบลี้อตรงกลางหน้าอกแน่น นางยังไม่พร้อมที่จะเข้าไปใกล้อีกฝ่ายในตอนนั้น แต่ก็ไม่กล้าขัดใจ หญิงสาวอย่างเท่าเข้าไปใกล้ๆ เมื่ออยู่ใกล้นางก็ถูกอีกฝ่ายดึงตัวขึ้นไปนั่งบนตัก เนื้อผ้าที่เบาบางยิ่งกว่าตอнокอดกันครั้งแรกทำให้รู้สึกได้ถึงสัมผัสที่ชั้ดเจนนมากขึ้น

“ฮวาเดิน ข้ามีเรื่องที่จะพูดกับเจ้าก่อน” ชายหนุ่มเว้นช่วงอยู่พักหนึ่งก่อนพูดต่อ “ใจเย็นๆ หายใจเข้าลึกๆ” หยินเยี่ยลูบแผ่นหลังของฮวาเดินเพื่อให้นางใจเย็นลง

“เพคะ” ฮวาเดินพยักหน้า สีหน้าแฝงความกังวลใจอยู่อย่างเห็นได้ชัด หยินเยี่ยถอนหายใจพลางกุมมือทั้งสองของฮวาเดินแล้วลดระดับลงเมื่อเป็นเช่นนั้นชุดกระโปรงเนื้อบางตัวนอกก็หลุดออก เปิดเผยให้เห็นเสื้อชั้นในตัวบางที่มอมทะลุเห็นเอี่ยมสีฟ้าจางๆ วงแขนของเขาระชับแน่นขึ้น

“สี่หย่งเซิง บุตรชายคนรองของแม่ทัพลี่” ชื่อที่ชายหนุ่มพูดออกมาทำให้

ร่างของหญิงสาวแข็งแกร่ง ดวงตาของสาวเดินเบิกกว้างไม่กล้าสบตากับอีกฝ่าย
“ไม่ว่าตอนนั้นเจ้าจะคิดอย่างไรกับเขา นับจากนี้ขอให้เก็บมันเอาไว้ให้ลึก
ที่สุด อย่าได้แสดงออกมาให้ใครเห็นอีก” หยินเยี่ยแตงนิ้วชี้ลงไปกลางหน้าอก
ของหญิงสาวราวกับลูกศรพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจ ในใจสาวเดินรู้สึกลีบปวดย่าง
บอกไม่ถูก เมื่อผ่านคืนนี้ไปนางก็ไม่มีหวังจะกลับไปอยู่กับคนที่รักอีกแล้ว

“ท่านอ่อนเพคะ หม่อมฉัน...” สาวเดินพยายามจะบอกบางอย่าง แต่ก็
ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี นางเงยหน้าขึ้นมองหน้าอีกฝ่าย เมื่อสายตาของคนทั้งคู่
ปะทะกัน หยินเยี่ยก็รวบตัวนางเข้ามาจูบอย่างรวดเร็ว

“อือ” สาวเดินยกมือขึ้นดันชายหนุ่มด้วยความตกใจ การกระทำอย่าง
กะทันหันของเขาทำเอาความตื่นกลัวที่ตอนแรกหายไปกลับคืนมาอีกครั้ง พี่
หญิงเซ็ง... ลิ้นของชายหนุ่มรุกกล้าเข้าไปในช่องปากไม่ปล่อยให้โอกาสให้สาวเดินได้
หลบหลีก ลมหายใจของคนทั้งสองที่แลกเปลี่ยนกันหอบถี่ สาวเดินรู้สึกสมอ
มีนชา ร่างกายไม่ยอมฟังคำสั่ง มือที่ดันอีกฝ่ายอยู่ไว้เรื้อยแรงลงเรื่อยๆ

หลังจากจูบหญิงสาวอย่างลึกลับจนพอใจ หยินเยี่ยก็ซ่อนขาหญิงสาวให้
หมุนตัวกลับเพื่อวางร่างสาวเดินลงบนเตียง เขาพยายามควบคุมลมหายใจของ
ตัวเอง แม้สีหน้าจะไม่แสดงออก แต่ในใจของเขารู้สึกถึงความเร่าร้อนรุนแรง
และมีความต้องการอย่างยิ่ง เขาคร่อมทับร่างนางเอาไว้ แหกเสื้อคลุมของ
สาวเดินออก ถลกเสื้อชั้นในตัวของนางทิ้ง มือก็ล้วงสอดเข้าไปใต้เอี๊ยมของ
สาวงามได้ร่าง เขาปล่อยให้ตัวเองตามความต้องการอย่างเต็มที่ สัมผัสนุ่มหยุ่น
ที่มือของเขาสัมผัสหาเอาเขาถอนหายใจด้วยความพอใจอย่างอดไม่ได้ เขาไม่
ได้ปล่อยให้ตัวเองเช่นนั้นมานานแล้ว

สาวเดินหอบหายใจ ตอนถูกเหยียดลงมานอนบนเตียงทำเอานางหัวหมุน
ไปหมด พอแผ่นหลังสัมผัสกับผ้าปูเตียงไม่ทันไร เสื้อผ้าก็ถูกถอดออกอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว มือเย็นกว่าอุณหภูมิร่างกายของอีกฝ่ายที่สอดเข้ามาลูบคลำหน้าอก
ของนางโดยตรงทำเอาหญิงสาวตกใจจนสะดุ้ง แต่ก็ขยับตัวไปไหนไม่ได้
เนื่องจากถูกชายหนุ่มทับอยู่

“ฮวาเจิน” เสียงแหบห้าวของหยินเยี่ยทำเอาฮวาเจินหัวใจเต้นกระหน่ำ มีมือของเขาที่ออกแรงปลุกเร้านางอย่างเบามือ ทั้งด้านบนและด้านล่าง ทำเอาร่างกายของนางรู้สึกร้อนรุ่มขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ร่างกายที่ไม่เคย เร็ยรับรู้เรื่องสัมผัสของชายหญิงมาก่อนถูกหยินเยี่ยชี้หน้าได้อย่างง่ายดาย

“อา...” ฮวาเจินส่งเสียงครางด้วยความตกใจเมื่อนิ้วของชายหนุ่มสอด ลึกเข้าไปในร่างกาย

“ชู้ไม่ต้องเกร็งไป” หยินเยี่ยใช้มือข้างที่เหลืออยู่ลูบไอบหน้าแล้วจูบปาก ที่ส่งเสียงหอบตามการเคลื่อนไหวของเธอ แม้ร่างกายจะยังมีเสื้อผ้าปกปิด แต่ ความรู้สึกตรงจุดที่ถูกชายหนุ่มล้วงล้ำทำเอาฮวาเจินรู้สึกอับอายจนไอบหน้า แดงช้ำน เสียงร้องที่ออกมาถูกปากของชายหนุ่มดูดกลืนไปหมดสิ้น

“อืม...อือ...” นิ้วที่ขยับเข้าออกที่จุดสำคัญของหญิงสาวทำเอานางร้อง ครวญครางอย่างหยุดไม่ได้ ร่างกายของฮวาเจินสั่นกระตุกรุนแรงก่อนจะอ่อน ยวบลง

หยินเยี่ยปล่อยปากของฮวาเจินให้เป็นอิสระ ตัวของนางสั่นสะท้าน หลังจากแน่ใจว่าทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วเขาก็ลงมือถอดเสื้อผ้าที่มีอยู่หน่อยชิ้น และชุ่มเหงื่อของนางออก การขัดขืนเล็กน้อยของฮวาเจินทำให้เขาหัวเราะ ออกมาเบาๆ เสียงแหบทุ้มฟังดูมีเสน่ห์จนหญิงสาวนึกว่าตัวเองหลุดไป เมื่อ ลองมองไอบหน้าของเขาก็มีรอยยิ้มเล็กน้อยประดับอยู่ ท่านอ่องผู้นี้หน้าตาดี จริงๆ น่าเสียดายที่เขาไม่รู้จักยิ้มเสียเลย

หลังจากจัดการเสื้อผ้าของหญิงสาวเสร็จ ผิวขาวผ่องของนางที่ปรากฏ ออกมาทำเอาหยินเยี่ยกลืนน้ำลายด้วยความยากลำบาก เขาจัดการกับเสื้อผ้า ของตัวเองต่อ เมื่อเสร็จก็ไม่คิดที่จะดับไฟในห้อง เพียงแคโยนเสื้อผ้าลงจาก เติงไปเท่านั้น ริมฝีปากของเขาจู่โจมเข้าที่หน้าอกของนางอย่างห้ามไม่ได้ ครอบครองไปยังจุดสีที่อยู่บนหน้าอกด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านก็ใช้มือบีบคลึงไปมา

“อือ...” ฮวาเจินกระโดดตัวหนีด้วยความเสียช้ำน ผิวกายของคนทั้ง สองเสียดสีกันจนเกิดความร้อนแผ่ลามไปทั่ว คนทั้งคู่หายใจแรงขึ้น ร่างกาย

ก็ร้อนขึ้น เหงื่อบนใบหน้าของหยินเยี่ยหยดลงตรงร่องเหนือกระดูกไหปลาร้าของสาวเดิน เขาเลียหยดเหงื่อและจูบที่ซอกคอของนางอย่างดูดดื่ม ร่างกายช่วงล่างของเขาตื่นตัวนานแล้วแต่ก็ยังไม่แน่ใจว่านางจะรับไหวหรือไม่

“สาวเดิน เจ็บแค่ครั้งแรกเท่านั้น” เขาระชิบที่ข้างหู

“ฮือ” สาวเดินส่งเสียงตอบรับออกมาด้วยความสงสัย ในขณะที่ฟังอะไรไม่ชัดเจน จู่ๆ ก็มีบางอย่างรูกล้ำเข้ามาในจุดสำคัญของนาง “อ้า!” หญิงสาวร้องออกมาอย่างเจ็บปวด พยายามดิ้นหนีอย่างสุดแรง

“ไม่...ไม่เอาแล้ว...เอาออกไป” สาวเดินร้องสะอื้นเสียงเบา หยินเยี่ยยึดร่างของหญิงสาวเอาไว้แน่น ปากก็กระชิบปลอบข้างหูไปด้วย เมื่อเห็นว่าคนใต้ร่างสงบลงแล้วเขาก็เริ่มขยับกายขึ้นลงตามสัญชาตญาณ

เวลาผ่านไปไม่นาน สาวเดินทั้งทรมาณทั้งสุขสม อีกนิดเดียว อีกนิดเดียว...นางไม่เข้าใจว่าสิ่งที่รอกอຍอยู่คืออะไร รู้เพียงว่านางกำลังจะใกล้ถึงจุดหมายแล้ว เสียงหายใจหอบแรงแผ่เสียงแห่งความพึงพอใจออกมาด้วย มือของนางไขว่คว้าคอของหยินเยี่ยเอาไว้หลวมๆ เสียงครวญครางของนางทำให้เขาเร่งจังหวะให้เร็วขึ้นโดยไม่รู้ตัว เขาเองก็ใกล้จะถึงจุดหมายที่ต้องการแล้วเช่นกัน

“อา” หยินเยี่ยร้องออกมาด้วยความพึงพอใจ ร่างของสาวเดินที่สั่นกระตุกบอกได้ว่านางก็เบ็นเช่นเดียวกัน เขาอนกดรงนางเอาไว้ข้างใต้ ดุ่มด่ำกับความสุกที่เพิ่งได้รับ ตะเกียงน้ำมันบางอันในห้องดับไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่อาจทราบได้ แสงสลัวภายในห้องทำให้ดวงตาของสาวเดินรู้สึกพร่ามัว ด้วยความเหนื่อยล้าทั้งร่างกายและจิตใจในที่สุดก็หลับไปอย่างไม่รู้ตัว

ยามเหมา⁷ ในเช้าวันถัดมา สาวเดินลุกขึ้นจากที่นอนด้วยความเหนื่อยล้า ร่างกายช่วงล่างรู้สึกปวดหนึบอย่างบอกไม่ถูก จากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนทำให้นางรู้ว่าเช้าวันนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น หญิงสาวหยิบเสื้อผ้าของตัวเองที่ถูกโยนลง

⁷ ยามเหมา คือช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 - 06.59 น.

บนพื้นและบางส่วนที่พับไว้บนโต๊ะกระจกแล้วหลบเข้าไปหลังฉากเพื่อแต่งตัว “เจ้าช่างตื่นไวเสียเหลือเกิน” หยินเยี่ยได้ยินเสียงกุกกักจึงลืมตาตื่นขึ้นมามองสิ่งรอบตัว พลังเอ๋ยทักพระชายาที่เดินออกมาจากหลังฉากในชุดกระโปรงเรียบร้อย

ฮวาเดินบนสายตาไปที่อื่นไม่กล้ามองหน้าอีกฝ่าย หยินเยี่ยที่ไร้อาภรณ์ติดกายลุกขึ้นมาล้างหน้าอยู่ทีขอบเตียง เวลานี้ที่จริงก็เป็นเวลาปกติที่เธอจะต้องตื่นเพื่อแต่งตัวไปเช้าวัน เพียงแต่เมื่ออยู่ในช่วงที่เพิ่งแต่งงานเธอจึงได้รับอนุญาตให้หยุดพักอยู่ที่งานได้ในระยะหนึ่ง เขามองเสื้อผ้าบนพื้นแล้วก็ถอนหายใจ จะอย่างไรก็ต้องแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนที่บรรดาสาวใช้และผู้คุมกฎจะเข้ามาที่จริงตอนนี้ทุกคนก็งีบรอรออยู่ด้านนอกแล้ว เพียงแค่รอเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

“ฮวาเดิน มาช่วยข้าแต่งตัว” คำสั่งของเขาทำเอาหญิงสาวรู้สึกใจเต้นแรง จนแทบจะหลุดออกมาด้านนอก

“เพคะท่านอ่อน” ฮวาเดินรับคำ ค่อยๆ หยิบเสื้อผ้าของชายหนุ่มที่ถูกต้องที่ไว้บนพื้นชั้นมาที่ละชิ้น สายตาพยายามไม่มองไปทางชายหนุ่มที่เปลือยกายนั่งอยู่ตรงหน้า

“กาง...กางเกงเพคะท่านอ่อน” นางยื่นกางเกงผ้าขาวบางตัวในให้เขา ด้วยมืออันสั่นเทา

“หึๆ” เสียงหัวเราะของหยินเยี่ยเรียกสายตาของหญิงสาวได้เป็นอย่างดี เขาหัวเราะท่าทางเก๋ๆ กังๆ ของนางอย่างอดไม่ได้ มุมปากที่เป็นเส้นตรงเสมอมาค่อยๆ ยกสูงขึ้น ใบหน้าเปี่ยมเสน่ห์ของเขาทำเอาฮวาเดินเบิกตากว้างยืนอึ้งไปพักใหญ่

“มองอะไรของเจ้า” หน้าหยินเยี่ยกลับมาเรียบเฉยอีกครั้ง เขารับกางเกงมาแล้วก็ยืนขึ้นเพื่อสวม รอบตัวที่เริ่มสว่างขึ้นอย่างช้าๆ พอเจ้าตัวลุกยืนขึ้นจึงมองเห็นร่างกายทุกส่วนได้อย่างชัดเจน

“ว้าย!” ใบหน้าของฮวาเดินแดงช้ำขึ้นมาทันที หญิงสาวรีบยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความตกใจ

“เมื่อคืนไม่ได้เห็นจนหมดแล้วหรือไร” เขาถามหญิงสาวเสียงเรียบ ดิ่ง เลื้อยตัวบางมาจากมือของนาง เมื่อหยินเยี่ยแต่งตัวได้เรียบร้อยในระดับหนึ่ง ฮวาเงินจึงกล้าที่จะช่วยเขาแต่งตัวต่อ เมื่อช่วยจัดแถบผ้ารัดเอวให้อีกฝ่ายจนเสร็จจลิ่งก็ล้วงเข้ายามเงินพอดี

“ขออนุญาตเพคะท่านอ๋อง” เสียงสาวใช้ตั้งขึ้นที่นอกประตูห้องนอน

“เข้ามาได้” หยินเยี่ยอนุญาต ครั้งนี้กลุ่มของผู้คุมกฎทำงานได้อย่างราบรื่น เมื่อตัวแทนที่ไปตรวจสอบผ้าปูที่นอนพยกหน้าให้ คนที่เหลือทั้งหลาย ต่างก็กล่าวคำอวยพรแก่คนทั้งสอง ผู้คุมกฎที่อาวุโสที่สุดในกลุ่มขออนุญาต พระชายาเพื่อเกล้าผมสำหรับผู้หญิงออกเรือนให้แก่นาง เมื่อรับถุงเงินรางวัลแล้วคนที่หมดหน้าที่ก็เดินเรียงแถวออกจากห้องไปพร้อมผ้าปูที่นอนเปื้อนเลือด พรหมจรรย์

“ดูเหมือนเจ้าจะโล่งใจมากนะ” หยินเยี่ยเอ่ยทักฮวาเงินที่แอบถอนหายใจเมื่อขบวนคนกลุ่มใหญ่ออกจากห้องไป เขาจับผ้าชุบน้ำอุ่นหมาดๆ จากมือสาวใช้อาวุโสที่ทำเป็นไม่ได้ยินสิ่งที่ทั้งสองคุยกันมาเซ็ดใบหน้าของตัวเอง แต่กลับไม่รู้ลึกลับสลดสิ้นเสียเท่าไร

“เพคะท่านอ๋อง” ความกังวลใจที่ผู้อื่นเห็นว่าตัวเองแอบทำอะไรทำให้ ฮวาเงินกัดริมฝีปากตามความเคยชิน

“พระชายาเพคะ ชุดใหม่เพคะ” เขียงเซียวยกถาดไม้ที่วางชุดของพระชายาเข้ามาให้ ที่จริงแล้วชุดที่ฮวาเงินสวมในช่วงสองวันนี้เป็นชุดใหม่ที่ถูกจวนอ๋องเตรียมเอาไว้ให้ไม่ใช่ชุดที่นางเอามาจากจวนเดิม เมื่อเซ็ดหน้าเซ็ดตาเสร็จแล้วนางก็หยิบชุดใหม่เข้าไปหลังฉาก

“เดี๋ยววันนี้ให้ตามช่างตัดเสื้อมาวัดตัวนางด้วย” หยินเยี่ยเห็นชุดในถาดไม้เมื่อครู่ก็นึกได้ เมื่อวานพอบ้านก็พูดคุยเรื่องนี้กับเขาแล้วรอบหนึ่งเกี่ยวกับชุดของพระชายาที่ดูไม่เหมาะสมกับฐานะเท่าใด จนต้องไปคัดเลือกเอาชุดเก่าของพี่สาวน้องสาวที่นำมาฝากทิ้งไว้มาให้นางสวมแทน เขาสั่งเรื่องนี้กับสาวใช้อาวุโสที่รับใช้ตัวเอง

“หม่อมฉันจะเรียนท่านพ่อบ้านให้ทำตามรับสั่งเพคะ” อีกฝ่ายตอบรับได้อย่างถูกต้อง

“อืม” หยินเยี่ยพยักหน้า เมื่อเห็นว่าฮวาเงินเดินออกมาจากหลังฉากในชุดเดิมก็รู้สึกแปลกใจ “มีอะไรอย่างนั้นหรือ”

“คือหม่อมฉัน หม่อมฉันอยากเช็ดตัวสักครั้งก่อนเพคะ” หญิงสาวบอกเสียงเบา ที่จริงเมื่อเข้าตอนสวมชุดเดิมนางก็เริ่มรู้สึกไม่สบายตัวแล้ว ถ้าได้เช็ดตัวสักครั้งก่อนจะสวมชุดใหม่คงจะดี

“อ้อ ก็เอาสิ” เมื่อท่านอ๋องอนุญาต เชียงเซียวก็ยกอ่างน้ำอุ่นตามเข้าไปที่หลังฉาก ฮวาเงินถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ให้หม่อมฉันช่วยนะเพคะพระชายา” สาวใช้ตัวน้อยพับแขนเสื้อของตัวเอง หลังจากช่วยฮวาเงินถอดเสื้อผ้าแล้วก็หันไปหยิบผ้าเนื้อนุ่มจุ่มลงในอ่างน้ำอุ่น พอเห็นว่าคนตรงหน้าไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ สาวใช้เด็กก็เริ่มลงมือเช็ดแผ่นหลังให้คนตรงหน้าทันที ตามด้วยเช็ดที่ช่วงเอว ท่อนแขน บ่า และคอ “พระชายา ตรงคอมีรอยแดงอะไรอยู่ด้วยเพคะ”

“हींๆ...ขอภัยเพคะท่านอ๋อง” คำพูดของเชียงเซียวนอกจากจะทำให้สาวใช้อาวุโสเฟลอหัวเราะออกมาแล้ว ยังทำให้ใบหน้าของฮวาเงินแดงช้ำขึ้นมาอีกจนได้

“ขอภัยเพคะพระชายา” แม้สาวใช้เด็กจะยังไม่เข้าใจว่าตัวเองพูดผิดตรงไหน แต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของคนที่อยู่อีกด้านของฉากก็รู้สึกผิดขึ้นมา นางจึงเอ่ยขอภัยกับพระชายาเสียงเบา

“ไม่เป็นอะไร...รีบ...รีบแต่งตัวกันเถอะ” ฮวาเงินรับผ้ามาเช็ดร่างกายด้านหน้าและจุดสวมนของตัวเอง เมื่อส่งผ้าคืนให้ก็รีบสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ทีละชิ้นโดยมีเชียงเซียวคอยช่วยเหลือ ใช้เวลาไม่นานหญิงสาวก็เดินออกจากหลังฉากมาพร้อมชุดใหม่

“พวกเจ้าออกไปได้แล้ว” หยินเยี่ยออกปากไล่สาวใช้ที่เหลืออยู่ในห้องให้ออกไป เมื่อครู่เขาใช้ให้สาวใช้ไปยกน้ำอุ่นมาอีกอ่าง เพราะเขาก็นึกอยาก

เช็ดตัวด้วยเหมือนกัน ชายหนุ่มนั่งอยู่ที่เดิมและเริ่มถอดเสื้อผ้าของตัวเองอีกครั้ง สวาเดินเห็นดังนั้นก็คิดจะเดินหลบเข้าไปหลังจาก ทว่า...

“สวาเดิน เจ้ามาช่วยข้าเช็ดหลัง” คำสั่งของชายหนุ่มทำเอานางต้องหันกลับมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างช่วยไม่ได้

“เพคะท่านอ่อน” หญิงสาวรับคำ เดินสาวเท้าเข้าไปหาเขาอย่างเชื่องช้า ยื่นมือไปรับผ้าชุบน้ำอุ่นที่อยู่ในอ่างทองเหลืองด้านข้าง บิดพอหมาดๆ จากนั้นสวาเดินก็ค่อยๆ เช็ดดูที่หลังของหยินเยี่ยเบาๆ

“ดูให้แรงกว่านี้อีกหน่อยได้หรือไม่” เขาถามแกมออกคำสั่ง นางเช็ดเบา เช่นนี้จะขัดคราบเหงื่อโคลอออกไปได้อย่างไร

“ได้...ได้เพคะ” นางรีบรับคำ หญิงสาวสุดท้ายใจเข้าลึกๆ แล้วผ่นออกเพื่อสงบสติอารมณ์ พอสงบจิตใจได้แล้ว สวาเดินก็เริ่มถูแผ่นหลังอีกครั้ง ที่จริงแล้วเรื่องการรับใช้ผู้อื่นเป็นเรื่องที่นางถนัดที่สุด แต่เนื่องด้วยความตื่นเต้นและความกังวลทำให้นางไม่เป็นตัวของตัวเองสักนิด

“พอแล้วละนะ” เมื่อสวาเดินเช็ดมาถึงช่วงบ่าก็ถูกหยินเยี่ยจับมือไว้ เขาดึงผ้าไปเช็ดตัวต่อ “เจ้าไปเอาเสื้อผ้าของข้ามาที”

“ได้เพคะท่านอ่อน” สวาเดินรับคำอย่างแข็งขัน ก่อนจะเดินไปเปิดตู้ไม้ใหญ่หยิบเสื้อผ้าชุดใหม่ออกมา

หยินเยี่ยเช็ดลำตัวของตัวเองส่วนที่เหลือ หลังจากเช็ดตัวเสร็จเขาก็รู้สึกสดชื่นมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ที่จริงเขาอยากจะแช่ตัวในน้ำร้อนมากกว่า หากไม่คิดว่าวันนี้จะต้องเดินทางกลับไปยังจวนเก่าของพระชายาตามธรรมเนียม

“ชุดใหม่เพคะท่านอ่อน เอ่อ...กางเกงเพคะ” สวาเดินถือเสื้อผ้าของชายหนุ่มที่พับมาอย่างเรียบร้อย แล้วส่งกางเกงชิ้นในขายาวตัววางให้อีกครั้ง วันนี้ผ่านมายังไม่ถึงช่วยยาม นางก็ต้องยื่นกางเกงชิ้นในให้เขาถึงสองครั้ง

“ที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องพูดสุภาพกับข้าก็ได้” หยินเยี่ยรับกางเกงมาพาดไว้ที่แขนแล้วก็หยิบเสื้อผ้าทั้งหมดมาวางไว้บนโต๊ะด้านข้างแทน ใช้เวลาไม่นานเขาก็เปลี่ยนชุดใหม่เสร็จเรียบร้อย

“ได้...ได้เพคะท่านอ่อง” ฮวาเดินคิดจะรับคำอย่างเป็นทางการเป็นกันเองให้มากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถทำได้ทันที

“ถ้าเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วก็ไปกันเถอะ” หยินเยี่ยฟังแล้วก็ไม่ได้คิดจะว่ากล่าวอะไร เขารู้ดีว่าเรื่องเหล่านี้คงจะต้องใช้เวลาในการปรับตัว

“ท่านอ่องพะยะคะ กระหม่อมเตรียมรถม้าและของขวัญไว้ให้ตามรับสั่งแล้วพะยะคะ” พ่อบ้านประจำจวนอ่องสาวเท้าเข้ามายื่นรายงานเมื่อหยินเยี่ยกับฮวาเดินเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เหล่าสาวใช้ต่างก็ยืนเรียงแถวรอส่งคนทั้งคู่อย่างเป็นระเบียบ

“ฮวาเดิน คนนี้คือพ่อบ้านประจำจวนของข้า ถ้าเจ้าต้องการอะไรก็ให้มาบอกเขาได้” ชายหนุ่มแนะนำพ่อบ้านสูงวัยให้หญิงสาวได้รับทราบ

“การะพระชายาพะยะคะ” พ่อบ้านก้มศีรษะทำความเคารพ ถ้าไม่นับพระชายาคนใหม่ผู้นี้ คนที่เป็นใหญ่ในจวนรองจากท่านอ่องก็คือเขา แม้แต่ท่านอ่องก็ยังต้องเกรงใจเขาอยู่สองส่วน

“ยินดีที่ได้รู้จักท่านพ่อบ้าน” ฮวาเดินผลอก้มศีรษะให้พ่อบ้านด้วยความเคยชิน แต่ก็ยังตัวเองไว้ได้จึงดูเหมือนนางกำลังพยักหน้ารับรู้

“เชิญท่านอ่องและพระชายาพะยะคะ” พ่อบ้านผายมือไปทางหน้าประตูจวนที่มีรถม้ารออยู่

“ไปกันเถอะ” หยินเยี่ยออกตัวเดินนำไปตามทาง

“เพคะท่านอ่อง” ฮวาเดินรีบเดินตามชายหนุ่มไปทันที

เมื่อส่งเจ้านายทั้งสองขึ้นรถม้าเรียบร้อยแล้วเหล่าสาวใช้และบ่าวชายทั้งหลายก็แยกย้ายกันไปทำงานของตัวเองต่อ พ่อบ้านอายุมากยังคงนึกถึงท่าทางแปลกประหลาดเมื่อครู่ของพระชายาที่ดูไม่เหมือนสตรีที่มาจากตระกูลผู้ดีแม้แต่หน่อย ดูอย่างไรก็เหมือนสตรีทั่วๆ ไปที่พอจะรู้เรื่องมารยาทอยู่บ้างก็เท่านั้น แต่ในเมื่อท่านอ่องไม่ได้ว่าอะไร และทั้งสองคนก็เป็นสามีภรรยากันอย่างถูกต้องแล้ว เขาก็ไม่คิดจะมีปัญหาอื่นอีก

“ท่านอ่องเพคะ” ฮวาเงินนั่งเผชิญหน้ากับหยินเยี่ย

“อีม” ท่านอ่องหนุ่มขานรับในลำคอ

“นายท่าน เอ่อ...ท่านพ่อจะไม่ว่าจริงๆ หรือเพคะ” นางถามเขาด้วยความกังวลใจ ไหนจะฮวยฮินใหญ่อีกคนที่มักจะคอยขัดขวางเรื่องของนางอยู่ตลอด

ความเงียบของหยินเยี่ยทำให้จิตใจของฮวาเงินรู้สึกไม่มั่นคง “เจ้าอย่ากังวลไปเลย” ที่จริงหยินเยี่ยไม่ใช่คนชอบปลอมใจใคร อีกทั้งยังไม่ชอบพูดซ้ำสอง เรื่องอะไรที่ทำแล้วยุ่งยากก็ไม่ใคร่จะทำ เพียงแต่ถ้าไม่พูดอะไรกับพระชายาใหม่บ้างอาจจะทำให้หญิงสาวกังวลจนเสียสุขภาพก็เป็นได้

“เพคะท่านอ่อง” หญิงสาวพยักหน้าแล้วก็หลุบตาลง ซ่อนความหวั่นไหวในดวงตาไม่ให้ใครเห็น

“เรียกข้าว่าหยินเยี่ย” เขาพูดกับนางอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นหลังจากแต่งงานเขาก็เคยพูดไปครั้งหนึ่งแล้ว เพียงแต่ดูเหมือนนางจะไม่ยอมเรียกเขาเช่นนั้นเลยสักครั้ง

“เพคะท่านอ่อง” ฮวาเงินรับคำสั่งเสียงเบา และยังคงใช้สรรพนามเดิมเรียกคนตรงหน้า

“พูดซ้ำๆ” ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่นี้ของเขายังต้องออกคำสั่งเพื่อให้นางพูด เหตุใดหญิงสาวผู้นี้ถึงได้ซี้ซลาดเช่นนี้

“ท่านอ่อง”

“ฮวาเงิน เจ้าซี้ซลาดเกินไปแล้ว หากเป็นเช่นนี้ต่อไป...” ยังไม่ทันที่หยินเยี่ยจะเริ่มอบรมหญิงสาวรธมาก็หยุดลง คำพูดของเขาจึงหยุดตามไปด้วย

“ท่านอ่อง พระชายา ถึงจวนขุนนางแซ่ฮั่วแล้วพะยะคะ” คนขับรธมาก็ให้นำทางกล่าวรายงาน

“อีม” ท่านอ่องเก็บคำพูดของตัวเองในทันที “เอาไว้ไว้กลับจวนแล้วค่อยพูดเรื่องนี้กันต่อ”

“เพคะ” ฮวาเงินรับคำอย่างหวาดๆ

ระยะทางจากจวนอ่องมาจวนเก่าของฮวาเงินไม่ได้ห่างไกลกันถึงขนาด

ต้องใช้รถม้า หากใช้วิธีเดินเท้ามาก็คงจะไม่เหมาะ จะใช้วิธีตั้งขบวนเกี้ยวก็ดูจะเอิกเกริกเกินไป

คนขับรถม้าแหวกมานไปเกี่ยวกับขอบประตู หยินเยี่ยหยิบกล่องไม้เนื้อดีซึ่งรอบๆ กล่องแกะสลักลวดลายมงคลติดตัวก่อนก้าวลงจากรถม้า ในขณะที่สวาทินกำลังจะก้าวลงตาม เขาก็ยื่นมือมาให้นางจับเพื่อพยุงตัว

“ขอบพระทัยเพคะ” หญิงสาวกล่าวขอบคุณแล้วส่งยิ้มบางให้เขา หน้าของนางมีแววกังวอลอยู่เล็กน้อย

“เข้าไปข้างในพร้อมๆ กันเถอะ” เขายืนรอให้นางเดินมาขึ้นข้างๆ เพื่อจะได้เดินเคียงคู่กันไปด้านใน

จวนขุนนางชั้นสามจะไปสู่อ๋องได้อย่างไร แคระยะทางระหว่างประตูจวนไปจนถึงโถงกลางก็สั้นกว่าที่จวนอ๋องถึงสามเท่าได้ เดินเพียงไม่กี่ก้าว สวาทินก็สังเกตเห็นคนที่มายืนรออยู่

“การวะผิงอ๋องและพระชายาพะยะคะ” ฮั่วเสียนคังมีสีหน้านิ่งสนิท เขากล่าวนำคนทั้งกลุ่มเพื่อทักทายคนทั้งคู่ตรงหน้า

“ไม่ต้องมากพิธีไป อย่างไม่ก็เป็นคนกันเองทั้งนั้น” หยินเยี่ยพยักหน้าให้ แม้ว่าฮั่วเสียนคังจะทำหน้านิ่งสนิท แต่ก็พอจะเห็นอารมณ์ขุ่นเคืองอยู่บ้าง ไม่ได้ไร้อารมณ์เสียทีเดียว ทว่ากับท่านอ๋องหน้าตายแล้ว เรียกได้ว่าใบหน้าของเขานั้นไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

“เหินเอ๋อร์ เจ้าสบายดีหรือไม่ แม่คิดถึงเจ้าจริงๆ” ฮั่วฮูหยินยิ้มแยมแจ่มใส หญิงสูงวัยเดินเข้ามาจับท่อนแขนของสวาทินแน่นไม่ยอมให้นางถอยหนี ลากตัวหญิงสาวเข้าไปในอ้อมกอดทันที ทั้งยังลูบศีรษะลูบหลังนางด้วยความสนิทสนม

“ฮูหยินใหญ่เจ้าคะ ผู้...ผู้น้อย...” สวาทินเรียกอีกฝ่ายตะกุกตะกักท่าทางเช่นนี้ช่างแปลกพิลึกเสียจริง นางเหล่ตามองไปยังท่านอ๋องและบิดาที่มองมาทางพวกนาง

“ฮูหยินอะไร ผู้້น้อยอะไร ถึงจะบอกว่าบุตรสาวที่แต่งงานแล้วก็เหมือนน้ำที่สาตออกไป แต่ก็ไม่จำเป็นจะต้องห่างเหินกับแม่มากขนาดนี้เสียหน่อย” ฮั่วฮูหยินรีบกล่าวแทรกคำของหญิงสาว ระดับความเสแสร้งไม่ธรรมดา “มากอดแม่กลับแน่นๆ หน่อย แม่จะได้รู้ว่าเจ้าสบายดี”

“เจ้าคะ เจ้าคะ” ฮวาเจินไม่รู้จะทำเช่นไรดี มือทั้งสองที่หึ่งอยู่ข้างลำตัว จึงยกขึ้นโอบกอดคนตรงหน้า

นางลูกคนใช้ น้าชยะชเยง แม่เฒ่าของฮั่วฮูหยินจะมีรอยยิ้มประดับไว้โดยตลอด แต่ในใจกลับรู้สึกชิงชังน้ำหน้าของคนที่นางแกล้งทำเป็นมีมิตรไมตรีให้ยิ่งนัก

“เหยาเหยา เจ้าก็มาทักทายพี่สาวเจ้าด้วยสิ” เมื่อเวลาผ่านไปสักระยะฮั่วฮูหยินก็คลายมือออก นางลากแขนฮวาเจินให้ไปใกล้กับหม่อมเหยา บุตรสาวแท้ๆ เพียงหนึ่งเดียวของตัวเอง

หม่อมเหยายังเด็กนักจึงไม่อาจเก็บอารมณ์และเสแสร้งได้เท่ามารดา ใบหน้าของนางนั้นแสดงออกถึงความรังเกียจ

“การจะพระชยาเพคะ” น้ำเสียงของเด็กสาวแฝงอารมณ์ขุ่นเคืองไว้ไม่น้อย ฮวาเจินทำเพียงพยักหน้ารับเพราะนางก็รู้ว่าจจะกล่าวสิ่งใดออกไปดี ถ้าเป็นปกตินางคงตอบรับด้วยถ้อยคำง่าย ๆ อย่าง ‘เจ้าคะคุณหนู’ แต่วันนี้ตำแหน่งของนางเปลี่ยนไปแล้ว

“เหยาเหยา ทำไมถึงได้ห่างเหินกับพี่สาวเจ้าเช่นนั้นเล่า เรียกนางว่าพี่หญิงใหญ่เหมือนเดิมสิ” คำว่า ‘เหมือนเดิม’ ที่ฮั่วฮูหยินเน้นย้ำทำให้หน้าของหม่อมเหยายิ่งบูดบึ้งมากขึ้น เหตุใดทุกคนต้องทำเป็นดีกับนางลูกสาวใช้คนนี้ด้วย ก็แค่ถูกส่งไปแต่งงานแทนจนได้ตำแหน่งพระชยามาก็เท่านั้น

สีหน้าที่บุตรสาวแสดงออกมาทำให้ฮั่วฮูหยินเห็นท่าไม่ดี ในขณะที่กำลังคิดหาช่องทางเพื่อหลบเกลื่อนอยู่นั้น

“พี่หญิงใหญ่ น้อยคิดถึงท่านเหลือเกิน” จู่ๆ หม่อมเหยาก็นึกเรื่องดีๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อวานได้ ท่าทีของนางที่มีต่ออีกฝ่ายจึงเปลี่ยนไปทันที “เมื่อครู่น้อง

รู้สึกเสียใจที่พี่หญิงใหญ่แต่งงานหนีน้องไปก่อนจึงแสดงมารยาทที่ไม่ดีออกมาขอพี่หญิงใหญ่โปรดอภัยด้วยเจ้าค่ะ” คำพูดหวานเลี่ยนเปล่งออกมาได้อย่างไหลลื่น

“ไม่เป็นอะไร” ฮวาเดินพยักหน้าอีกครั้ง รุ่งๆ ในใจก็รู้สึกโหวงๆ เหมือนกำลังจะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น

“ทักทายกันพอประมาณแล้ว ขอเชิญท่านอ่องกับพระชายาร่วมมื้ออาหารพะยะค่ะ” ฮั่วเสียนคังเห็นสตรีทั้งสามพูดคุยทักทายกันอยู่พักหนึ่งจึงเชิญผู้มาเยือนให้ร่วมโต๊ะกินอาหารร่วมกัน

“นี่เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ หวังว่าท่านพ่อภรรยาคงจะไม่รังเกียจ” หยินเยี่ยยื่นกล่องไม้แกะสลักให้แก่ขุนนางแซ่ฮั่ว เมื่ออีกฝ่ายรับมาอยู่ในมือก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นของดี แต่ไม้ที่ใช้ทำกล่องก็เป็นของดีมากแล้ว เมื่อเปิดกล่องไม้ ออก ก็เห็นภายในกล่องมีสร้อยข้อมือทำจากไข่มุกสีเขียวขนาดอยู่สองเส้นและแหวนทองสำหรับบุรุษ หัวแหวนเป็นหยกขาวเม็ดใหญ่อีกหนึ่งวง

“แหวนนี้ขอมอบให้ท่านพ่อภรรยา สร้อยข้อมือไข่มุกเส้นนี้เป็นมุกเม็ดใหญ่ขอมอบให้ท่านแม่ภรรยา ส่วนสร้อยข้อมือไข่มุกเส้นเล็กคิดว่าคงจะเหมาะกับบุตรสาวคนรองของพวกท่าน” หยินเยี่ยพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบโทนเดียวดวงตาของฮั่วเสียนคังเบิกกว้างด้วยความตกใจในมูลค่าของของที่อยู่ในกล่อง แม้แต่ฮั่วฮูหยินที่ยืนอยู่ห่างๆ ยังอดที่จะตื่นตะลึงตามไม่ได้ แม้จะดูเป็นของพื้นๆ อย่างแหวนทองหัวหยก แต่ตัวเนื้อหยกก็เป็นหยกมันแพะชั้นดีสีชาวนวลไม่มีริ้วรอยแม้แต่น้อย ตัวสร้อยข้อมือก็ใช้ไข่มุกที่มีขนาดเท่ากันทุกเม็ด แกรมขนาดของมันก็ไม่ใช่เล็กๆ ทั้งสุกใสทั้งมันวาว สร้อยข้อมือไข่มุกเส้นที่เล็กกว่าก็มีความแวววาวงดงามไม่ต่างกัน

“เชิญท่านอ่องเพคะ” ฮั่วฮูหยินยิ้มกว้างจนหุบไม่ได้ นางรีบเชื้อเชิญอีกฝ่ายเข้าไปที่ห้องอาหารด้านในทันที

“ฮวาเดินไปกันเถอะ” ท่านอ่องหนุ่มเรียกหาพระชายาสาวของตนเอง

“ได้” ฮวาเดินพยักหน้า เดินไปใกล้ผู้ที่เรียกหา

บนโต๊ะเต็มไปด้วยอาหารชั้นเลิศมากมาย ทั้งเบียดแน่นน้ำผึ้ง ปลาหีบต้ม
หนึ่งถ้วยตัวเท่าท่อนขา ขาหมูทรงเครื่องยาจีนอีกจานใหญ่ และยังมีอาหารจาน
ใหญ่อีกมากมาย ฮวาเงินมองไปรอบๆ โต๊ะอย่างลำบากใจ คีบเนื้อปลาหีบต้ม
หนึ่งถ้วยใส่ถ้วยของตัวเองเล็กน้อย

“เงินเออร์ กินนี่สิ เบียดน้ำผึ้งของโปรดเจ้า” ฮั่วฮูหยินคืบส่วนเนื้อของ
เบียดข้างขึ้นใหญ่ใส่ถ้วยของหญิงสาวอย่างใจกว้าง

“ขอบคุณเจ้าค่ะ เอ่อ...ท่านแม่” หญิงสาวเอ่ยขอบคุณเสียงตะกุกตะกัก
รู้สึกไม่ชินปาก

“ขอบคุณอะไรกัน เรื่องแค่นี้เอง” หญิงสูงวัยหัวเราะก๊ากแล้วคอ ถ้าไม่ใช่ว่า
ทุกคนในที่นี้รู้ว่าฮวาเงินมีตำแหน่งใดในจวน คงจะต้องนึกว่าคนทั้งสองเป็นแม่
ลูกกันจริงๆ เป็นแน่

ที่จริงแล้วฮวาเงินไม่รู้สึกรอยยากกินอะไรสักนิด แต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธ นาง
ค่อยๆ เคี้ยวอาหารในปากให้ละเอียดก่อนจะกลืนลงไปทีละคำ

“ท่านพ่อท่านแม่ ลูกอยากจะคุยกับพี่หญิงใหญ่สักหน่อยเจ้าค่ะ” หลัง
มีอาหารเข้าตามพิศกลับมาเยี่ยมจวน เหม่ยเหยา ก็ลากแขนของฮวาเงินไปทาง
สวนด้านหลังอย่างสนิทสนม

“แล้วอย่ารังตัวพี่สาวเจ้าไว้ นานแล้วลูกรัก ประเดี๋ยวท่านอ๋องจะรอนาน”
ฮั่วฮูหยินยิ้มแยมทำท่าทางเอ็นดูบุตรสาวทั้งสองเป็นที่สุด

“คิกๆ ไม่นานหรอกเจ้าค่ะ” เหม่ยเหยา ยังคงคล้องแขนอีกฝ่ายแน่น
“ไปทางนี้กันเถิด เจ้าพี่หญิงใหญ่” นางลากจูงฮวาเงินไปตามทางห่างจาก
ห้องอาหารไปเรื่อยๆ

“มี...มีอะไรอย่างนั้นหรือ” เมื่อคนทั้งคู่มาหยุดอยู่ที่เส้นทางระหว่างเรือน
ที่ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านไปมามากนัก ฮวาเงินก็เอ่ยถามน้องสาวทันที

“ฮี คิดว่าเจ้าเป็นใครนังลูกสาวใช้ ถือว่าตัวเองเป็นพระชายาแล้วไซ้หรือ
ไม่” เมื่อเหลือบซ่ายแลขวาวว่าไม่มีใครแล้ว เหม่ยเหยา ก็หยุดทำตัวสนิทสนมกับ

อีกฝ่าย เด็กสาวปิดแขนซ้ายขวาของตัวเองด้วยท่าที่ราวกับปิดสิ่งสกปรกออกจากตัว

“ถ้า...ถ้าไม่มีอะไร ข้าขอตัวก่อน” ฮวาเดินรับรู้ได้ถึงความเป็นมิตรของน้องสาวจึงรีบขอตัวกลับไปหาหยินเยี่ย

“เดี๋ยวก่อนนั่งฮวาเดิน เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าข้าเรียกเจ้ามาทำไมกัน” เหม่ยเหยาเห็นฮวาเดินกำลังจะหนีก็รีบมายืนขวางทางเอาไว้

“ทำไมหรือ” ฮวาเดินถามอย่างหวาดๆ ความรู้สึกหวิวๆ เหมือนกำลังจะมีเรื่องร้ายกลับมาอีกครั้ง

“พอข้าลองมาคิดดูแล้ว การที่เจ้าแต่งงานกลายเป็นชายอ่องก็ดีเหมือนกันนะ” เหม่ยเหยาพูดพลางใช้นิ้วพันผมของตัวเองเล่น วันนี้นางสวมกระโปรงสีส้มไล่สี เลื้อยตัวบนสีเหลืองนวลมีแถบผ้ารัตเวลลีเขียวสบายตา ดูราวกับเทพธิดาบุปผาตัวน้อย น่าทะนุถนอมเป็นที่สุด “เพราะว่าการที่เจ้าทิ้งพี่หย่งเซิงไปแต่งงานกับท่านอ่องที่มีศักดิ์และฐานะสูงกว่า ทำให้ท่านป้าลีโกรธมาก เมื่อวานท่านป้าจึงตัดสินใจจะหมั้นข้ากับพี่หย่งเซิงแทน”

สิ้นคำพูดของน้องสาว ฮวาเดินก็รู้สึกเหมือนแผ่นดินที่นางยืนอยู่เกิดการสั่นไหวอย่างรุนแรงจนชวนเซแทบยืนไม่อยู่

“อ๋อ! พระชายา ดีใจกับหม่อมฉันถึงเพียงนี้เลยหรือเพคะ หึๆ” เหม่ยเหยาหัวเราะเสียงขื่นจมุก ยืนมือไปช่วยพยุงอีกฝ่ายอย่างมีน้ำใจ “ดูๆ ไปแล้วท่านอ่องกับพระชายาก็เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก ถ้าอย่างไรหม่อมฉันก็ขออวยพรให้พระชายาอยู่กับท่านอ่องอย่างมีความสุขนะเพคะ ว่างานมงคลของหม่อมฉันกับพี่หย่งเซิงมาถึงเมื่อใด จะไม่ลืมส่งเทียบเชิญให้ท่านอ่องกับพระชายาแน่นอนเพคะ”

ฮวาเดินรู้สึกหืออึ้งไปหมด ยิ่งคนตรงหน้ากล่าวถึงนางกับท่านอ่องมากเท่าไร ใจของนางก็รู้สึกปวดร้าวมากขึ้นเท่านั้น นางไม่ได้ทรยศหย่งเซิง

“คุณหนูเจ้าคะ ฮูหยินให้มาตาม เอ่อ...พระชายากับคุณหนูกลับไปห้องโถงเจ้าค่ะ” สาวใช้ส่วนตัวของฮัวฮูหยินรายงานกับเหม่ยเหยา สาวใช้ผู้นี้ก็

เคยรังแกฮวาเงินเช่นกัน เพียงแต่ตอนนั้นางไม่มีความกล้าพอจึงทำได้เพียง
ส่งสายตาอยู่ห่างๆ เท่านั้น

“อย่างนั้นก็กลับไปกันเถอะเจ้าคะพี่หญิงใหญ่ จิกๆ” เหมยเหยาสะบัด
มือของฮวาเงินทิ้งพร้อมกับเหยียดยิ้มส่งให้อีกฝ่าย ฮวาเงินรู้สึกเหมือนมีก้อน
ขมอยู่ที่ลำคอ จะกลืนก็ไม่ได้ จะคายก็ไม่ออก เดินตามน้องสาวกลับไปราวกับ
ร่างกายไร้วิญญาณ นางไม่อยากรับรู้เรื่องนี้อีกแล้ว

**“ฮวาเงิน” หยินเยี่ยสังเกตเห็นความผิดปกติของพระชายา เสียงเรียก
ของเขาทำให้ฮวาเงินคืนสติ**

“ท่านอ๋อง” ฮวาเงินพยายามจะยิ้มตอบอีกฝ่ายแต่กลับทำได้ยากยิ่ง

“พวกเรากำลังจะกลับแล้ว เจ้ามีอะไรจะพูดกับบิดาหรือไม่” เขาถาม

ฮวาเงินเบนหน้ามองไปทางบิดา ไม่รู้ว่าเรื่องของหย่งเซิง บิดามีส่วน
เกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ “ท่านพ่อ...” ฮั่วเสียนคั่งหันหน้ามามองตามเสียงเรียก
ของบุตรสาวคนโต แต่ในสายตาของบิดากลับไม่มีนางอยู่เลย ดวงตาไร้ซึ่งความ
เมตตาหรือห่วงใยโดยสิ้นเชิง

“ขอให้ท่านพ่อรักษาสุขภาพด้วยเจ้าคะ” เมื่อฮวาเงินพูดจบก็ยกแขนเสื้อ
ขึ้นซับน้ำตาที่ไหลซึมออกมา ไม่ใช่ น้ำตาที่มาจากความอาลัย แต่เป็นน้ำตาแห่ง
ความเสียใจ จวนแห่งนี้ไม่เคยมีที่สำหรับนางเลยสักนิด ในใจของบิดาก็ไม่เคย
มีนางอยู่เช่นกัน

“กลับไปกันเถอะ” เสียงราบเรียบของหยินเยี่ยทำให้นางรู้ว่ายังมีที่ให้นาง
กลับไป หญิงสาวพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะเดินไปยืนเคียงข้างชายหนุ่ม

“การวะผิงอ๋องและพระชายาพะยะคะ” ฮั่วเสียนคั่งเป็นต้นเสียงบอกลา
คนทั้งสอง หยินเยี่ยออกเดินไปทางประตูจวนโดยไม่สนใจสิ่งใดอื่น ที่เขามา
ในวันนี้ก็เพื่อดูให้แน่ใจว่าฐานะเดิมของฮวาเงินจะไม่ถูกเปิดโปงในภายภาคหน้า
ก็เท่านั้น

“คารวะท่านอ่องและพระชายาพะยะคะ” เมื่อหยินเยี่ยกับฮวาเงินกลับมาถึงจวน พ่อบ้านประจำจวนก็รีบออกมาต้อนรับแทบจะทันที

“อืม” หยินเยี่ยพยักหน้าให้พ่อบ้าน ที่เดินตามกันมาคือฮวาเงิน ซึ่งมีสีหน้าซีดเผือด ตอนขึ้นรถม้ากลับจวน จู่ๆ นางก็รู้สึกพะอืดพะอมอย่างไร บอกไม่ถูก ครោះหัดดีที่ระยะทางระหว่างสองจวนไม่ไกลกันมากนัก และท่านอ่องก็ไม่ได้พูดอะไรกับนางต่อ

“ท่านอ่อง หม่อมฉันขอตัวไปพักผ่อนก่อนนะเพคะ” ฮวาเงินกล่าวกับท่านอ่องหนุ่ม

“อืม” นอกจากการตอบรับหยินเยี่ยก็ไม่มีคำพูดอื่นอีก เขาตูดอกว่านางไม่ค่อยสบายนักจึงไม่ยากรั้งตัวเอาไว้ “ตามเสียงเซียวให้ไปรับใช้นาง” ชายหนุ่มบอกกับพ่อบ้าน

“พะยะคะ” พ่อบ้านรับคำ ถึงท่านอ่องจะไม่พูดเขาก็คิดจะทำอยู่แล้ว เพียงแต่ที่ไม่ไปไหนก็เพราะเมื่อนับกันตามความสำคัญแล้ว จนกว่าท่านอ่องจะไม่มึนสิ่งที่ต้องการให้รับใช้เขาจึงไปรับใช้เจ้านายคนอื่นได้

“พระชายาเป็นอย่างไรบ้างเพคะ” เมื่อเซียงเซียวทราบข่าวพระชายากลับมาและกำลังพักผ่อนอยู่ นางก็ผละออกจากงานคร่ำที่ทำอยู่รีบวิ่งมาในทันที เส้นผมและใบหน้ายังมีรอยแฉ่งติดอยู่

“เซียงเซียว ข้าปวดท้องคลื่นไส้” มือข้างหนึ่งของฮวาเงินกุมท้อง ส่วนอีกมือหนึ่งปิดปาก

“อา...พระ...พระชายา นี่...นี่เพคะ” สาวใช้เด็กเห็นท่าที่เจ็บปวดของพระชายาก็ตกใจจึงรีบวิ่งไปหยิบกระโถนเปล่าที่อยู่มุมห้องมายื่นให้

“อ้อก...” ฮวาเงินรับกระโถนจากมือของสาวใช้ก่อนจะอาเจียนเอาของที่กินเข้าไปเมื่อเช้าออกมาจนหมด “แฉ็กๆ”

“ผ้าเช็ดหน้าเพคะพระชายา ส่วนนี้ก็น้ำชาบัวปากเพคะ” เซียงเซียวยื่นผ้าขาวสะอาดให้พระชายาสาวใช้เช็ดปาก นางจะต้องออกไปตามหมอม นางจะ

ต้องออกไปตามหมอม “พระชายารอสักครู่ นะเพคะ หม่อมฉันจะออกไปตามหมอมาให้เพคะ”

“เดี๋ยว...ไม่ต้อง” ฮวาเดินห้ามสาวใช้เด็กไว้ไม่ทัน ใช้เวลาไม่นานเสียงเซียวก็กลับมาพร้อมกับอูชี

“ท่านอูชี ท่านเป็นวิชาแพทย์จริงๆ หรือเจ้าคะ” สาวใช้ถามด้วยความไม่ไว้วางใจ นางกำลังจะวิ่งไปบอกพ่อบ้านอยู่แล้วเซียวทักว่าเจ้านายคนนี้ไม่มาขวางไว้ก่อน แถมยังเสนอตัวมารักษาพระชายาอีกต่างหาก

“เจ้าคอยดูข้าให้ดีเถอะ” อูชีเอาพัดไม้หอมเคาะศีรษะเซียวเซียว ก่อนจะหันมายิ้มให้ฮวาเดิน “พระชายา กระทบหม่อมขอเสียมารยาทพะยะคะ” เขายื่นมือมาขำงหน้า

“ข้าไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่อาหารไม่ย่อยเท่านั้นเอง” ฮวาเดินตอบอย่างก้อเขิน นางไม่เคยกินอาหารดีๆ เวลากินเนื้อหมูเนื้อเป็ดเนื้อไก่จึงมักจะปวดท้องเป็นประจำก็เท่านั้นเอง ทว่าหญิงสาวก็ยื่นมือออกไปขำงหน้าแต่โดยดี

“อืม...พระชายามีอาการอาหารไม่ย่อยจริงๆ เสียด้วย คิดว่าคงกินเนื้อสัตว์ไม่ได้มาก อีกทั้งจิตใจยังมีความกังวล จิตใจไม่สงบสุขร่างกายก็จะไม่ดีพะยะคะ” อูชีปล่อยมือออกจากข้อมือเล็กบางของหญิงสาวตรงหน้า “แต่กระทบหม่อมก็ยังแนะนำให้พระชายากินอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ให้มากขึ้นนะ พะยะคะ อาจจะเริ่มทีละน้อยก่อนแล้วค่อยเพิ่มให้มากขึ้น พวกปลาแห้งหรือต้มกีน่าจะเหมาะ” เขาแนะนำ

“ข้าเข้าใจแล้ว” ฮวาเดินพยักหน้ารับคำ เรื่องที่เหมยเหยาพูดคงจะทำร้ายจิตใจของนางมากจริงๆ ถึงได้มีอาการมากมายขนาดนี้ หญิงสาวสุดหายใจเข้าไปลึกๆ แล้วพ่อนออกมาช้าๆ พยายามสงบจิตสงบใจของตัวเอง

“ถ้าอย่างไรกระทบหม่อมจะแจ้งให้ท่านอ่องทราบ ท่านอ่องจะได้ตามหมอมหลวงมาดูแลพระชายาดีหรือไม่พะยะคะ” อูชีถามขึ้นทั้งๆ ที่รู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“ไม่ต้อง...ไม่ต้องบอกท่านอ่อง” ฮวาเดินรีบปฏิเสธ นางไม่อยากจะให้ใคร

รู้เรื่องที่นางอาเจียน และไม่ยอมให้เขาทราบสาเหตุที่ทำให้นางรู้สึกไม่ดีด้วย
“ได้พะยะค่ะ” อุซึย้มละมุน ตอบรับอย่างง่ายดาย

เมื่อหญิงสาวมองเห็นของอีกฝ่ายแล้วก็กักริมฝีปากด้วยความกังวล “ข้า
แค่นี้ไม่อยากให้ท่านอ่องเป็นห่วง”

“กระหม่อมเข้าใจแล้วพะยะค่ะ ถ้าอย่างไรพระชายาพักผ่อนให้มากๆ
มีปัญหาอะไรก็ให้เซียงเซียวมาบอกกระหม่อมได้ตลอดเวลาพะยะค่ะ” อุซึ
พยักหน้ารับคำอีกครั้ง “ถ้าไม่มีอะไรแล้วกระหม่อมขอตัวก่อนพะยะค่ะ”

“ได้ ไปเถอะ ขอบคุณท่านมาก” ฮวาเงินถอนหายใจด้วยความโล่งอก
“เซียงเซียว เรื่องนี้เจ้าก็ไม่ต้องเอาไปบอกใคร” ฮวาเงินหันมามองสาวใช้ตัวน้อย
อย่างคาดหวัง

“ได้เพคะพระชายา” เซียงเซียวรับคำ ในใจนึกสงสัยในท่าทีของคน
ตรงหน้า พระชายาช่างต่างจากสตรีทั่วไปเสียจริง ว่าแล้วก็ทำให้นึกถึงพี่สะใภ้
ของลูกพี่ลูกน้องต่างๆ ที่มีตบาคันนิ้วก็ทำสำออยจนไม่ยอมช่วยทำการงาน
เห็นชัดๆ ว่าพระชายาป่วยแต่กลับไม่อยากให้ใครรู้ แผลก...แผลกจริงๆ หรือ
ว่าสตรีที่มาจากตระกูลดีจะมีความเข้มแข็งและอดทนได้มากกว่าสตรีทั่วๆ ไป

“เซียงเซียว เจ้าได้ยินหรือไม่”

“เพคะพระชายา หม่อมฉันไม่บอกใครแน่เพคะ” สัมผัสของพระชายา
ที่สะกิดต้นแขนสาวใช้เด็กทำให้นางสะดุ้ง เมื่อครู่สาวใช้เด็กคิดอะไรจนเหม่อ
ไปครู่หนึ่ง “เออ...เมื่อครู่หม่อมฉันเหม่อไปหน่อย ขอพระชายาโปรดอภัยด้วย
เพคะ”

“ไม่เป็นไร ข้าอยากจะพักผ่อนสักหน่อย เจ้าทำอะไรอยู่ก็ไปทำเถอะ”
ฮวาเงินพูดประโยคเมื่อครู่อีกครั้ง นางไม่ได้มีท่าทีโกรธเคืองใดๆ อีกทั้งยังยิ้ม
อ่อนโยนให้อีกด้วย นั่นทำให้สาวใช้เด็กรู้สึกดีและชื่นชมพระชายามากขึ้น
อีกขั้น

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวก่อนเพคะ” เซียงเซียวเก็บมือย่อตัวเพื่อ
บอกลาก่อนเดินออกจากห้องไป

เมื่อสาวใช้ตัวน้อยเดินออกไปแล้วฮวาเงินก็เดินไปนั่งที่ขอบเตียง ก้มลงถอดรองเท้า ดึงเครื่องประดับบนศีรษะออกวางไว้ที่โต๊ะข้างเตียง แล้วค่อยๆ เอนตัวนอนลงบนเตียงฟากที่เป็นที่นอนของหยินเยี่ย แม้ว่าอยู่จวนอ้อมแล้ว เกร็งอยู่มาก แต่เมื่อเทียบกันแล้วก็นับว่าอยู่สบายกว่าจวนเดิมมากนัก อย่างน้อยก็สบายใจกว่าและมีคนเป็นห่วงนาง หรือยอมรับฟังสิ่งที่นางพูดบ้าง หญิงสาวพลิกตัวอยู่ครู่หนึ่ง สุดลมเอากลิ่นที่ในช่วงสองวันนี้นางคุ้นเคย ใช้เวลาไม่นานฮวาเงินก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

“พระชายาเพคะ พระชายา” เสียงเรียกเบาๆ ของสาวใช้ส่วนตัวทำให้ฮวาเงินรู้สึกตัว หญิงสาวลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

“อืม” ฮวาเงินปาดน้ำตาออกจากหางตา ดูเหมือนน้ำตานางจะไหลตอมนที่นอนอยู่

“ท่านอ๋องให้มาถามว่าพระชายาต้องการกินมื่อที่เที่ยงด้วยกันหรือไม่เพคะ ถ้าไม่ ให้นอนต่อได้อีกสักพัก ช่วงบ่ายจะมีช่างตัดเสื้อมาวัดตัวเพคะ” เซียงเซียวรายงานสิ่งที่ตัวเองจำมาได้อย่างครบถ้วน

“กินสิ” พระชายาพยักหน้า นางรู้สึกหิวอยู่มาก อาจเป็นเพราะอาเจียนเมื่อเช้าทำให้แทบไม่มีอะไรเหลืออยู่ในท้อง หญิงสาวดันตัวขึ้นมา นั่งที่ขอบเตียงก่อนอัปปากหาอีกครั้ง

“ให้หม่อมฉันช่วยทำผมนะเพคะ” สาวใช้เด็กเสนอตัวในระหว่างที่ช่วยพระชายาสวมรองเท้า

“ได้” ฮวาเงินตอบรับพลางย้ายไปที่หน้าโต๊ะกระจก นางเห็นจากภาพสะท้อนว่าสาวใช้ตัวน้อยเอามือเช็ดกระโปรงข้างตัวก่อนจะเริ่มลงมือทำผมนาง

“เสร็จแล้วเพคะพระชายา” เซียงเซียวชื่นชมฝีมือตัวเองด้วยความภูมิใจ เส้นผมของพระชายาเส้นบางละเอียดและนุ่มมาก อีกทั้งยังตรงสวย รวบไว้ด้านบนครึ่งศีรษะและปล่อยที่เหลือให้ทิ้งตัวไว้ เพียงเท่านั้นก็ดูดีมากแล้ว

“ขอบใจมาก” ฮวาเดินส่งยิ้มให้อีกฝ่าย เมื่อได้นอนพักหน้าตาของนางก็ดูดีขึ้นมาก

“ไม่เป็นอะไรพะคะ” สาวใช้รับการขอบใจด้วยความก้อเขิน เจ้านายขอบใจสาวใช้จะดูอย่างไรก็แปลกประหลาด เพราะเรื่องการทำงานรับใช้ล้วนแต่เป็นหน้าที่ของพวกนางอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องขอบใจเลยสักนิด

“อย่างนั้นก็ไม่ก้นเถอะ” ฮวาเดินยืนจัดเสื้อผ้าของตัวเองที่หลุดลุ่ยจากการนอนโดยอาศัยความช่วยเหลือจากสาวใช้อีกพักหนึ่ง ก่อนจะเดินนำออกจากห้องนอนไปทางห้องอาหารหลัก

“เชิญพระชายาพะคะ” สาวใช้ที่คอยรับใช้ในห้องอาหารส่งถ้วยกระเบื้องใส่ข้าวเต็มถ้วยให้ฮวาเดิน

“ขอบใจ” คำขอบใจของฮวาเดินทำเอาสาวใช้ที่ทำหน้าที่เสดุ้งเล็กน้อย

“เป็นหน้าที่ของหม่อมฉันพะคะ” คำตอบของสาวใช้นั้นหมายความว่าพระชายาไม่จำเป็นต้องขอบใจนาง

ฮวาเดินไม่ได้ตอบอะไรต่อ เพียงกวาดตามองไปรอบโต๊ะอาหารแล้วก็ไปสะดุดตากับเกี้ยวน้ำซามหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ กับหยินเยี้ยว

“เอาเกี้ยวน้ำซามนี้ให้นาง” ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามเห็นสายตาของหญิงสาวมาหยุดที่เกี้ยวน้ำใกล้ตัวจึงเอ่ยสั่งกับสาวใช้ข้างโต๊ะ

“พะคะท่านอ่อง” สาวใช้รีบยกซามเกี้ยวมาวางไว้ใกล้มือฮวาเดินทันที และยังนำถ้วยแบ่งและช้อนกระเบื้องที่เข้าคู่กันมาให้ “เชิญพระชายาพะคะ”

“อืม” ฮวาเดินรับถ้วยเปล่าและช้อนกระเบื้องมาถือไว้ในมือ คำนร้อนนๆ และกลืนหอม่อนนๆ ของอาหารตรงหน้าทำให้หญิงสาวรู้สึกอยากอาหารขึ้นมาทันที นางค่อยๆ ตักแบ่งตัวเกี้ยวออกมาใส่ถ้วยเล็ก เมื่อคิดจะเอาช้อนแบ่งตัวเกี้ยว เพียงแค่ตะปปลายช้อนลงไปแผ่นแบ่งก็ฉีกตามแรงกด ฮวาเดินตักเกี้ยวขึ้นมาเป่าให้หายร้อนแล้วจึงเอาเข้าปาก ดูเหมือนจะทำจากปลาหรือเปล่านะ แล้วก็มิกลิ้นหอม่อนนๆ ของผักชี เมื่อกลืนลงไปก็รู้สึกถึงรสร้อนของกระเทียม

ที่ไหลผ่านไปตามลำคอ

“ใครเป็นคนทำเกี่ยวกับนี้หรือ” หยินเยี่ยที่เห็นท่าทีพอใจของคนตรงหน้าจึงสอบถามกับสาวใช้รอบๆ

“เรียนท่านอ๋อง เป็นสาวใช้ส่วนตัวของพระชายาเองพะคะ”

“ให้รางวัล” แม้จะเป็นเพียงการให้รางวัลตามธรรมดา แต่ก็ทำให้บรรดาสาวใช้ในห้องนั้นรู้ทันทีว่าความสำคัญของพระชายาคงไม่ธรรมดาแล้ว

“ขอบพระทัยพะคะท่านอ๋อง” เซียงเซียวที่จู่ๆ ก็มีโชคหล่นใส่แอบดีใจกับตัวเองอยู่เงียบๆ นางแค่อยากจะทำอาหารที่ย่อยง่ายๆ ให้พระชายากินเท่านั้น ได้ยินมาว่ากระเทียมช่วยย่อย ส่วนผักชีก็ช่วยให้เจริญอาหาร อีกทั้งท่านอ๋องก็ยังเป็นคนพูดเองด้วยว่าปลากินได้ นางจึงทำเกี่ยวปลาและก้างบดผสมกับกระเทียมและเครื่องปรุงรสอ่อนๆ ใส่ไข่ไก่ผสมเข้าไปในเนื้อปลาเพื่อเพิ่มรสสัมผัส ไม่ให้ละเอียดเกินไป ตัวแป้งก็ผสมกับผักชีเล็กน้อยให้พอมีกลิ่นหอมจางๆ ห่อแล้วต้มเป็นเกี๊ยวน้ำกินง่ายและสิ้นคอก ถ้าเป็นขามนี้พระชายาจะต้องกินได้อย่างแน่นอน

นอกจากเกี่ยวน้ำแล้วฮวาเจินยังกินอาหารอีกสองสามอย่างบนโต๊ะ ซึ่งก็ยังไม่พ้ออาหารที่ย่อยง่ายทั้งสิ้น แม้จะกินข้าวได้น้อย ข้าวในถ้วยพร่องไปไม่ถึงครึ่ง แต่กลับกินเกี่ยวน้ำได้เยอะ หญิงสาวไม่เคยกินอาหารได้เต็มอิ่มเช่นนี้มาก่อน หลังมีอาหารท่านอ๋องพูดเพียงว่ามืงานต้องทำไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนนางได้ จึงจะหาคนมาอยู่เป็นเพื่อนตอนนางวัดตัวตัดชุด